

## Tartalom:

Főszerkesztői beköszöntő.....	1.oldal
Városunk hírei.....	1.oldal
Hírek a nagyvilágból.....	2.oldal
Torozon Tavernája.....	3.oldal
AranyKÖRút – A Megszállott.....	4.oldal
Csillagok – A folyó csillagkép.....	6.oldal
Klánok, Rendek – Holdnövérek.....	8.oldal
Tengeren innen, falakon túl – Nardael.....	9.oldal
Tréfaböngésző.....	10.oldal
Elfeledett Pergamenek –Horváth Tamás: Szökés.....	11.oldal
Arcképcsarnok – Cordab Ab Venoma.....	16.oldal
Kincsavadászlegendák.....	18.oldal
Impresszum, Pályázat.....	20.oldal

## Főszerkesztői beköszöntő

Erion tisztos polgárai!

Megérkezett a jó idő, s vele együtt a vidámság is. Mi is jókedvvel fogtunk újságunk ezen számának megírásához, s reméljük, ez látszik is rajta. Igyekeztünk sokszínűségét megtartani, hogy minden kedves Olvasónk megtalálhassa a számára érdekes híreket, újdonságokat. Munkatársaink egyre messzebbre merészkednek mind témában, mind a világ tájai felé, így messzi földek érdekességeit is a kedves Olvasók szeme elé tárjuk ugyanúgy, mint városunk legizgalmasabb történéseit.

*A kedves Olvasók érdeklődésében és megelégedésében reménykedve, jó olvasást kívánva maradok tisztelettel:*  
Adras Tamon

## Városunk hírei:

Csoda az öbölben! Valódi csoda történt a Godorai-öbölben három nappal ezelőtt. Az óceánok legritkább lénye, a legendás tengeri kígyó bukkant fel Erion partjaitól alig ötven mérföldnyire. A gigászi állatot több száz szemtanú látta mérföldnyi hosszan elsiklani egy riegoy-i kereskedőflotta hajói mellett. A beszámoló és a kígyóról fennálló kevés ismeret alapján a tudorok úgy vélik, ez a példány egy teljesen kifejlett állat volt, közel hosszú életének végéhez. A tengeri kígyó békésen viselkedett, némi riadalmon túl semmi bajt nem okozott a hajókban.



A Rivini Aréna ismét megnyitja kapuit! A Lant havának 10. napjától két hetes viadalsorozat veszi kezdetét városunk hatalmas Arénájában. A szokásos toroni és abasziszi rendszerű viadalon túl ezúttal a messi Haonwell akrobata-gladiátorainak, a *nertonok*-nak legjobbjai kápráztatják el a nagyérdeműt lenyűgöző, mégis vértelen mutatványaikkal. Azonban a rendezvények fő attrakciója Toron földjéről érkezik, ugyanis az Aréna vezetősége megnyerte a viadal ügyének az egyik legjobb toroni gladiátorcsapatot, a hosszú évek óta veretlen *Korharass Bajnokait*.



Javítások a híres tavernán! Rattikani méltán híres fogadóján a hónap 6. napjától felújítási munkálatokat végeznek, körülbelül egy hónapon át. A javításokat az épület előregedése tette szükségessé. Ezúttal a vendégszárny jelentős hányadát újítják fel, emiatt a sajnos fennakadások lehetnek a vendégek elszállásolásában. A tulajdonos minden rendszeres és alkalmi látogatója elnézését kérte a kényelmetlenségek miatt, és ígéri, a felújított épület – melyhez pár új szobát is tervez – el fogja nyerni tetszésüket.

Rossz nyelvek szerint a gorkiki fogadás az építkezéssel bizonyos titkos szobák felhúzását akarja leplezni, ahol állítólag kevésbé tisztességes üzelmek lebonyolítása is lehetővé válna.



**Tisztogató akció a Szórakozónegyedben!**  
Az inkvizíció túlbuzgó ügynökei újabb Tharr-szentélyt dúltak fel tegnapi virradóra a Szórakozónegyed Makréla kerületében. A szentélyt állítólag kalandozók kutatták fel, és ők is segédkeztek az ügynököknek a támadásban. Azonban valami balul ütött ki, és a rajtaütés véres állóháborúvá fajult. Több támadó is életét vesztette az összecsapásban, mely az emberi veszteség mellett az egész háztömböt is mágia dülta romhalmazzá változtatta. Sajnos az eddigi tapasztalatok alapján a támadás haszatlannak bizonyulhat, a szentélyt valószínűleg hamarosan újjáépítik a Háromfejű szolgálai egy másik rejtkehelyen.



## Mi történt Erionon kívül?

### ÉSZAK:

**Kiapad a híres forrás?** A Hamvak havának vége felé a gyógyító erejű vizéről ismert Caedon városának lakói ijesztő eseménnyel voltak kénytelenek szembenézni. A város hírnevét megalapozó forrás egy reggelen szinte teljesen elapadt, alig csordogált gyönyörűen megmunkált márványkájából. Caedon urai teljesen tanácstalanok voltak az ügyben, szakértőket hívtak, derítenék ki, mi történt legendás forrásukkal. Azonban a forrás hegyekben rejtőző eredetéhez senki nem volt képes hozzáférni, így csak találgatásokba bocsátkozhattak. Szerencsére a víz pár nap múlva ismét megeredt és ismét korábbi bőségében zubogott. Azonban a gyógyerejű folyadékkal kereskedő céhek tartanak attól, hogy megismétlődhet a korábbi szörnyűség – vagy akár teljesen ki is apadhat a forrás –, ezért hatalmas jutalmat helyeztek kilátásba annak, aki kideríti, mi történt valójában.

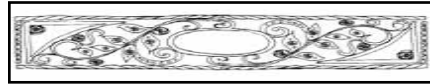


**Fantomok a tengeren!** Nagy rémületet keltett a múlt hónap közepén egy csapat hajó felbukkanása a Traidlan-hegység északkeleti részén található Ziad kikötőjében. Északról érkezett a flotta, a befagyott tengerről, a pusztító, jeges viharok birodalmából. Soha élő ember még ilyenkor nem hajózott át a Mer'Daray tengeren – ezek a hajók sem élőket hordoztak. Megrogyant testük a jég felett siklott, fedélzetükön fagyos párából szótt fantomok voltak egykori utasaik. A kikötőbe érve a kísértetflotta nyom nélkül eltűnt, mintha csak a reggeli szél fújta volna el. Senki sem értette pontosan a jelenség okát, de sokan esküdtek rá, hogy látták e hajókat három évtizeddel ezelőtt útnak indulni a messzi Beriquel felkutatására.



**Sörfesztivál!** Az Északi Városállamokban található Cavuslar városában e hó végén ismét megrendezésre kerül az egész déli parton híres sörfesztivál, mely két héten át tart. A szervezők a megszokott hatalmas érdeklődésre számítanak,

hiszen a fesztiválon jelen lesznek a legjobb aszisz sörfőzők, a Városállamok legjobb italai, sőt még a messzi Északi Szövetségből is érkeznek mesterek, hogy számot adjanak tudásukról. Mindenféle sör képviselteti majd magát, még az olyan egzotikumok is, mint az orkok vagy a törpék erős főzetei. Azonban az igazi szenzációt *Byzonlovas Ustrul*, a keleti barbár törzsek kiváló sörfőzője szolgáltatja majd: első alkalommal kóstolhatják ugyanis a fesztivál vendégei az Észak legjobb söritalának tartott korg sört.



**Elszabadult szörnyeteg!** A riegoy-i Dinis városában nemrégiben súlyos baleset történt. Egy óvatlanul lezárt kettrecből kiszabadult egy fogoly *tonor* (ezek a rettenetes kreatúrák mágikus úton megváltoztatott, vérszomjas orkok), mely azután dühöngésében rommá tiporta a kikötő jelentős részét, hatalmas károkat okozva. Szerencsére emberéletben nem esett kár, mert épp a helyszínen tartózkodott a város lovagrendjének néhány tagja, akik kemény küzdelemben végeztek a megvadult szörnyeteggel. A *tonort* szállító kereskedőt kötelezték a teljes kár megtérítésére, ezen kívül többéves börtönbüntetésre is számíthat.

### DÉL:

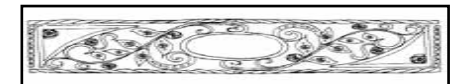
**Leköszönt a nagymester!** Lemondott posztjáról a viadomói Oroszlánszív lovagrend nagymestere, a Dreina kegyéből immár 82 esztendő *Bretis con Sertano* lovag. Sertano mester a Dúlás óta irányította Viadomo lovagjait, miután elődje a Fehér Város ostromakor elesett. Vezetésével a lovagok visszaverték a Dúlás után vérszemet kapott nomád hordákat, a Lar-Dor-i medencéből végleg kiűzték a kráni hadakat. A nagymester élelmedett kora okán köszönt le posztjáról, mint mondta, az új időkhöz új, fiatalos vezetés szükséges. A nagymesteri poszt legesélyesebb várományosai *con Greman* és *con Harnass* lovagok, mindketten érdemdús tagjai a rendnek. Az új nagymestert a jövő hónapban választják meg Viadomóban.



**Újfajta ragyogás!** Az abadanai üvegekészítő mesterek a hónap elején bejelentették: hosszas kísérletezés eredményeként megszületett a messze földön híres abadanai síküveg új, minden eddiginél tökéletesebb változata. A frissen kidolgozott eljárással készült üveglapok ragyogása felülmúlja elődjüket, nehezebben károsodnak, a szilárdság növekedése miatt a lapok mérete is nagyobb lehet. Bár a készítés új módja az üveg árát is növeli, a mesterek remélik, hogy megrendelőik ennek ellenére is értékelné fogják az újítást.



**Lótolvajlás Yllinorban!** Gyakorlatilag példátlan eset történt a minap Yllinorban. Ismeretlen tolvajok többtucatnyi lovat loptak el a királyi ménes egyik telepéről, az ország északi részén. Senki nem tudja, miként hajthatták végre ezt az aljas bravúrt, hiszen a ménest sötétben is látó elfek és Chei király legjobb katonái védelmezték, mellettük nem egy Arel-pap is. Yllinorban majdhogynem háborús készültség lépett életbe a lopás hírére, a határvadász csapatok nagy létszámú erősítést kaptak a tettesek elfogására – ugyanis az yllinoriak biztosak benne, hogy a tolvajok nem helybeliek és hogy szökni igyekeznek az országból.



**Shadoni veszedelem!** Komolyra fordult a helyzet a shadoni Felföldön, Cormanna városában, ahonnan már régóta hallani kőszá híreket az óidők hírhedett Átkairól. Rövid időn belül ugyanis több váratlan és gyilkos csapás sújtotta Domvik birodalmának eme szegletét. Zarándokok egész csapatai tűntek el nyom nélkül megszentelt, biztonságosnak hitt ösvényekről, sőtét tűzviharok emésztettek el védett völgyekben megbújó falvakat. Az uralkodó és az egyház a vész hírére minden mozgósítható emberét a helyszínre küldte, de a kutatók még semmire nem jutottak. A megmagyarázhatatlan pusztulás pedig tovább folytatódik, az emberek tömegesen menekülnek az Átkok sújtotta vidékről – mint suttogják, az Ósgonosz ismét alakot öltött a homályból.

**A**ár napja egy heves eső miatt tovább kényszerültem maradni Torozonnál, mint eredetileg szándékoztam. A várakozás azonban megérte, hiszen egy baljós, ám igen érdekesítő párbeszédrel lettem gazdagabb. Nem sokkal a zápor eleredte után lettem figyelmes a tőlem nem messze helyet foglaló elf férfire, akihez éppen akkor érkezett meg társa. Fiatalnak látszottak – már amennyire egy hosszú-életűről ezt meg lehet állapítani – és annyira hasonlítottak egymásra, hogy csakis testvérek lehettek. A haonwelli elf fegyverforgatók mohazöld és barna ruházatát viselték mindketten, mesterségük szerszámai a kezük ügyé-ben: övükön levéltőr, az asztalnak támasztva gyönyörűen megmunkált fj és tegez.

Aki eddig az asztalnál ült, elf nyelven üdvözölte az érkezőt, majd így szólt hozzá:

– Sikerült beszerezned a gyógyfüveket? A lovam már...

– Láttam őt – szakította félbe a másik. Lezökönt a székre, az asztali lámpás fénybe kerülő arca nagyon feldúltnak mutatta. – Itt van a városban.

Testvére csak pislogni tudott zavarában.

– Mégis... kit láttál, öcsém?

– Azt a gyilkos állatot! – tört ki a fiatalabbikból. Elftől még sosem láttam ily indulatot. – Nem hittem a szememnek, mikor fényes nappal megpillantottam az utcán és...

– Állj, állj! – vágott közbe gyorsan bátyja, a sok furcsálkodó pillantás kereszttüzében. – Milyen gyilkosról beszélsz? Volt már dolgunk néhányal, de még egy sem borított így ki... – Hirtelen elsápadt. – Őt kivéve.

– Látom, érted. Ez már nem egy visszajáró, rossz álom, hanem a valóság! Nővérünk gyilkosa ismét kísért minket.

– De hát ez lehetetlen! Láttuk meghalni. Te magad lötted mellbe azt a percéletű szajhát! Belezuhan a szakadékba.

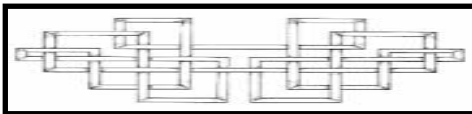
– Mégis itt van, ép és sértetlen. Hinned kell nekem! Láttam!

– Még ha túl is élte – tanakodott az idősebb –, akkor sem lehet itt. – Hangján érződött, hogy bár kétségei vannak, legalább olyan rémült, mint testvére. – Talán valaki nagyon hasonlót láttál. Elvégre több mint kétszáz tavasz múlt el, mióta megváltunk vele.

– Ő volt az – jelentette ki öccse teljes bizonyossággal. – Biztos vagyok benne. Ugyanaz a gonosz, lenéző mosoly ül az arcán, ugyanúgy kutya-tekinetű férfiak kísérik. Sejtelmem sincs, miféle gonosz praktika segítségével menekült meg a haláltól, és húzta ki eddig. De most itt van... – nézett bátyjára –, és itt vagyunk mi is.

Tekintete világosan jelezte szándékát.

– Mutasd hát az utat, testvérem – felelte az. – Ezúttal végleg lezárjuk a múltat.



**A**ánnap csak egy kupa borra ültem be Torozonhoz, hogy nyugodtan átnézhessem a jegyzeteimet. Az idő azonban lábujjhegyen szaladt el mellettem, és én olyannyira elfeledkeztem mindenről, hogy észre se vettem, mikor egy fiatal, jóképű férfi megállt az asztalomnál.

– Egy ilyen szép virágszál, mint kegyed miért itt benn fonnyadozik egyedül egy kupa bor mellett? – kérdezte tőlem. Egy pillanatig fel se fogtam, hogy hozzám szólt.

– Eddig csak némi papír és tinta szegődött társaságomba – feleltem kedvesen mosolyogva, s már nyújtottam is a kezem. – Nerina Dinn.

– Lateron Azhan – közölte és kezét csókolta. – Leülhetek?

A férfi mosolyának senki se tudott volna ellenállni, én nem is akartam. Bólintottam.

– Mi járatban itt Erionban? – kérdeztem.

– Minden kalandozóznak illik betérni ide egyszer... – válaszolta titokzatosan.

– Kalandozó? Esetleg itt szállt meg Torozonnál? – érdeklődtem.

– Nem, néhány utcával arrébb, az Arany fácánban lakom.

– Csak átutazóban?

– Nem egészen. – felelte Lateron, s megunván, hogy folyton kérdésekkel árasztom el, gyorsan közbevágtott. – Mi ez a sok papír itt? – Csak helyi pletykák – válaszoltam közönyösen, azonban asztaltársam igen nagy érdeklődést mutatott irántuk.

– Már megint...! – ütötte meg hirtelen a fülem egy dühös női hang. A hölgy zöld szemei parázslottak, barna köpenye homokviharként sodródott utána. Izmos testét díszes bőrpáncélnak védté, balján nehéz kard lógott. Megállt asztalunknál, és kurtán köszöntött minket.

– Üdvözlöm, kisasszony – köszönt, de mintha csupán egy döglött légy lettem volna az asztalon. – Lateron!

– Nerina, hadd mutassam be önnek barátomat, Eleandrát!

Eleandra kezét nyújtott, ahogy férfinak szokás, és megszorította az enyémet. Erős markától még percekgig fáj a kezem.

– Nerina elég jól értesült hölgy, kiválóan ismeri Eriont és lakosait – sietett megjegyezni Lateron még mindig dühös társnőjének. Habár ez mind igaz volt, ismeretségünk alapján némi csúsztatást véltem felfedezni a dologban. De Eleandrát láthatóan érdekelte.

– Igazán? – vont a fel a szemöldökét. – Nos, akkor ismered Terestrialt, a kereskedőt?

– Valamelyest igen – válaszoltam bizonytalanul. Terestrial néhány évtizede élt itt Erionban családjával, s arról híres, hogy ő árulja a legszebb kelméket.

– Akkor bizonyára azt is tudod, hogy van egy lánya.

Bólintottam. Igencsak szemrevaló hölgy, és ezt tudja is magáról.

– Meséj róla – kérte, és lehuppant velem szembe egy székre. Haragjáról teljesen elfeledkezett.

– Anerien nagyon csinos hölgy. Sok mindenkivel összeadták már a rossz nyelvek, habár szerintem bizonyos pletykáknak van valóság-alapja. Elég rátarti és büszke, mégis az édesapja szemé fénye.

Nem szívesen emlékeztem vissza arra a napra, mikor találkoztunk, de ezt nem árultam el neki.

– Értem. Én is ezt hallottam – dűnyögte elgondolkodva a nő.

– Miért ez a nagy érdeklődés iránta? – kérdeztem szokásomhoz híven.

– Próbálunk a nyomára akadni. Az édesapja szerint elrabolták, de eddig úgy tűnik számomra, hogy saját akaratából nem tér vissza a szülői házba – válaszolta Lateron, majd társához fordult: – A többiek hol vannak?

– Mindjárt ők is ideérnek – válaszolta Eleandra. – Mondd, Nerina, ismered a Tűzvírág fogadót? – tudakolta aztán tőlem.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Itt van Erionban? És egyáltalán miért fontos ez?

– Anerien lelkes látogatója ennek a kocsmának. A külső kerületek egyikében, a fal mellett van – válaszolt Lateron. – Itt látták utoljára.

*A fal mellett... Vajon milyen fogadó lehet az, amit a fal mellé építenek?* – gondolkodtam el. Meg kell majd látogatnom.

– Ez eléggé... érdekes.

– Mi olyan érdekes ezen? – rángatott ki a gondolataimból a nő.

– Gondolom, ti is jól ismeritek a fal a legendáit...

– Igen. Nagy, bevehetetlen és sokáig épült – vetette oda Lateron.

– ...és hogy a falban mindenféle járatok, szektrák, szörnyek és szellemek élnek? – kérdeztem vissza.

– Igen? – álmélkodott Eleandra.

– Nem csak a gyerekek riogatására kitalált mese ez? Hol lehetne oda bejutni? – érdeklődött a férfi.

– Azt nem tudom, de nem hinném, hogy okos dolog lenne oda bemenni – figyelmeztettem őket.

– Ezért volt olyan furcsa – gondolkodott hangosan Eleandra. – Ezért tűntek el olyan hirtelen a nyomok!

Lateron kétkedve pillantott társnőjére, az viszont láthatóan teljesen belelkesült.

– Gyertünk, induljunk! – adta ki parancsot felpattanva Eleandra, majd utójára felém fordult. – Köszönjük a segítséged, Nerina.

– Találkozunk még! – köszönt el egy lebilincselő mosollyal Lateron is, azzal beletörődve indult társnője után.



# A MEGSZÁLLOTT

AranyKÖRút

— Tudományos jegyzetek egy Krad pap tollából

**I**zen hat évtizedes naplórészlet *Seren Kaol* tollából származik, akít gonosz erők szálltak meg. Bűneit nem ismerte el. A restati városi bíróság *Pyarron* szerint 3629-ben, a *Csontok havának* 15. napján máglyahalálra ítélte. Megszállottságának bizonyítékeként eme, a bíróság kezébe került napló szolgált, melynek részleteit megosztjuk a kedves Olvasókkal.

„Ma a hegyen jártam. Összekuszálódtak a gondolatim, szűkségem volt egy kis csöndre. Jól ment a bolt, szebbnél szebb kelméimet az asszonyok viszik, mint a cukrot. A könyveléssel azonban kissé elmaradoztam, egész nap ezen dolgoztam, és már mindenhol számokat láttam. Ezért jöttem fel ide, a Nagy Öregre. Már gyerekkoromban is szerettem ezt a helyet, sokat játszottam itt, és *Tereia* kezét is itt kértem meg. *Micsoda* egy asszony! Még ma is hevesen dobog érte a szívem, mint akkor.

Úgy ismerem az Öreget, mint a tenyeremet, ma mégis egy új barlangot mutatott nekem. Nem volt benne semmi különös. Úgy egy fertályórát lehettem bent – mégis mikor hazaértem, már sötét volt.

*Selfák* kutyánk szimata is romlott. Mikor ma hazaértem, majdnem megmart! Ha nincs *Tereia*, ma kinn éjszakázom. Bár így is majdnem ez lett a vége, alaposan rám ripakodott, hogy hol voltam egész nap, mivel délután keresett a boltban de csak a kis *Pertát* találta ott. A lány meg azt mondta neki, hogy már órák óta elmentem. Pedig nem is. Na emyit mára.”

\*

„Ma reggel meg akartam mutatni *Azhonnak*, gyermekkori pajtásomnak, a barlangot, amit felfedeztem. De hiába kóborogtunk késő délutánig, nem találtam meg. *Azhon* szerint csak álmodtam az egészet, hisz ő is legalább úgy ismeri az Öreget, mint én, mégse tud semmiféle barlangról. Ma nem haladtam semmit a könyveléssel.”

\*

„Hosszú évek óta először rókák támadták meg a várost körülölelő falu tyúkjait. Nagy szaladgálás volt reggel, a népek csak egyre jajveszékelték, hogy oda a sok tyúk. Az éjjel néhány kóbor kutya be akart törni hozzánk, de a mi drága *Selfákunk* nem hagyta. Elástan a tetemét a kert végében.

Csöndes volt a reggel, hiányzik a kutya mindenkinek, főleg a gyerekeknek. Érdekes, hogy nem ébredtem fel semmiféle zajra, pedig mindig fel szoktam, ha valami baj van odakint. Csúnyán elintézték *Selfákot*. Még nem láttam ilyen vad ebeket. Ami még furább, hogy az ingem véres volt, a csizmám pedig sáros. Elővettem az asszonyt, de ő nem tudta megmagyarázni. Ma nem volt kedvem könyvelni, és nagyon nehezemre esett kedvesnek lenni a vevőimmel.”

\*

„Még mindig nem csináltak semmit a rókákkal, a falusiak pedig kezdik felfújni a dolgot. Már szörnyeket látnak. Hiányzik *Selfák*. Befejeztem a könyvelést.”

\*

„Ma a gyerekekkel elmentünk *Azhonhoz* ebédelni. Most ellett a nőstényük, és mivel úgyis csak a nyakán maradt volna a sok ebkölök, hát elvittünk belőle kettőt. *Molli* anyja nagyon megmorgott, így én nem is mentem oda. A kicsiket néhány hét múlva már vihetjük is. *Alistre* és *Haonna* már nagyon türelmetlenek, mindenáron haza akarták volna vinni a kiskutyákat. Alig bírtuk *Tereia*val haza cipelni őket.”

\*

„Egyre rosszabbul alszom éjszakánként. Reggelente nagyon fáradtan ébredek. Még reggelizni sincs kedvem. Ma megöltek egy férfit a faluban. Azt mondják, hogy egy ördögfattyú végzett vele. Nagyon csúnya látvány volt.”

\*

„Már megint koszos volt ruhám reggel. Sőt még meg is kellett fürödnöm. Lehet hogy alvajárok? A sintérekkel mindig baj van. Azoknak a szerencsétlen állatoknak a tetemét nem képesek rendesen eltakarítani. Undorító, ami ma az utcán fogadott. A tavaszi vigadalom kedvéért *Tereia* ruhát készíttetett magának. Gyönyörű ez az asszony! Mintha nem fogna rajta kor. Ennek

öröme jó! megtáncoltattam, és a vásárban vettem neki egy csodás hajtűt. Nem, nem a hajtű a csodás, hanem ő maga. Az én angyalom.”

\*

„Jött hozzánk néhány rosszarci csuhás, akik inkvizítorok mondták magukat. Meg akarják ölni a szörnyet, aki az állatokat pusztítja. *Micsoda* hisztéria! Írtam egy levelet *Delom* barátunknak hogy látogasson meg, és tegye helyre ezt a néhány bajkeverőt.”

\*

„*Haonna* megtanulta leírni a nevét. Az én pici virágszálam, csak nő és szépül. Az édesapja büszkesége. A mi büszkeségünk! Úgy döntöttem, hogy *Alistrét* elviszem a boltba, és megmutatok neki néhány dolgot. Egész nap segített nekem. Már most nagyon jól bánik a vevőkkel, és kiválóan számol fejben. Még néhány év, és ő fogja vezetni a boltot.”

\*

„Ma néhány bandita elkapta a mi „inkvizítorainkat”. Ilyen halált még ők se érdemeltek. *Delom* atya ma megérkezett, és eltemette őket. Jó újra látni öreg barátomat. *Delom* megjegyezte, hogy nagyon fáradtnak látszom. Annak is érzem magam. Valamit tenni kell ezzel az alvajárással. A ruháimat álmomban miszlikbe szaggattam. Nem jó ez így.”

\*

„Ma ráördítettem *Tereia*ra. Valami kis semmiség miatt. Borzalmasan érzem magam.”

\*

„Megöltek egy szajhát az éjszaka. Valami szadista gyilkos. Az őrség égen-földön őt keresi. *Szegény* nő. *Delom* atyának haza kellett sietnie. Nagyon sajnáltam, hogy itthagyt minket. Ma vele is összevesztem, mégis harag nélkül val-





**F**őző jegyzeteimben Ynev fontosabb csillagjegyeiről igyekeztem átfogó képet adni. A leírások jellegéből fakadóan nem volt alkalmam részletesebben kitérni minden egyes csillagképre. Ezt a hiányosságot igyekszem most bepótolni, és egy mélyebb, elemzőbb írás-sorozatban bemutatni az éjszakai égbolt vándorait.

Elsőként a *Folyó* csillagképet ismertetem, mely a téli égbolt uralkodó csillaghalmaza, és mostanában éppen látható. Tizenhárom csillagból áll, és a tél végén, tavasz elején ragyog a legfényesebben. Szinte minden ynevi kultúrkörben más és más jelentéstartalommal bír, de mindenhol egy csillagképként tekintenek a Folyót alkotó tizenhárom csillagra.

Az Északi Szövetségben és Tiadlanban a Fény Patakjának nevezik. Nevéhez több legenda és mese is fűződik, de legtöbb forrás San szerzetes történetéhez kanyarodik vissza. Valamikor, az idők hajnalán, a Sien-Taiwa hegység egy eldugott kis kolostorába – hol már csak egy öreg szerzetes éldegélt – egy furcsa vendég érkezett. A vándor, miután ivott az apóka borából és evett szegényes étkeiből, elbúcsúzott, és nekivágott a Sien bérceinek. Ám San, az öreg szerzetes megérezte, hogy az idegen nem ebből világból való, és a nyomába eredt. Napokon át követte észrevétlen, egészen fel a hágók csúcsaira. Olyan magasra merészkedett a vándor után, hogy a csillagok nem a feje felett, hanem alant, a mélyben fénylettek. Akkor megállt az idegen, és pillantásaitól elkezdtek kihunyni a csillagok fényei. San barát megrettent, hogy ha kialszanak a csillagok, örök sötétség borul majd a világra. Az idegen mögé osont és a mélybe taszította. A Fénylító sikoltva, pörögve zuhant a mélybe és hangja még több, és több fényt oltott ki. Ynev világára szörnyű sötétség borult, és San nem tudta mitévő legyen. Gyertyát gyújtott, majd azt a mellette folydogáló patak vizére helyezte, hogy világítsa neki az utat visszafelé. Aztán újabbakat és újabbakat gyújtott meg, annyit, hogy Ynev egét ismét

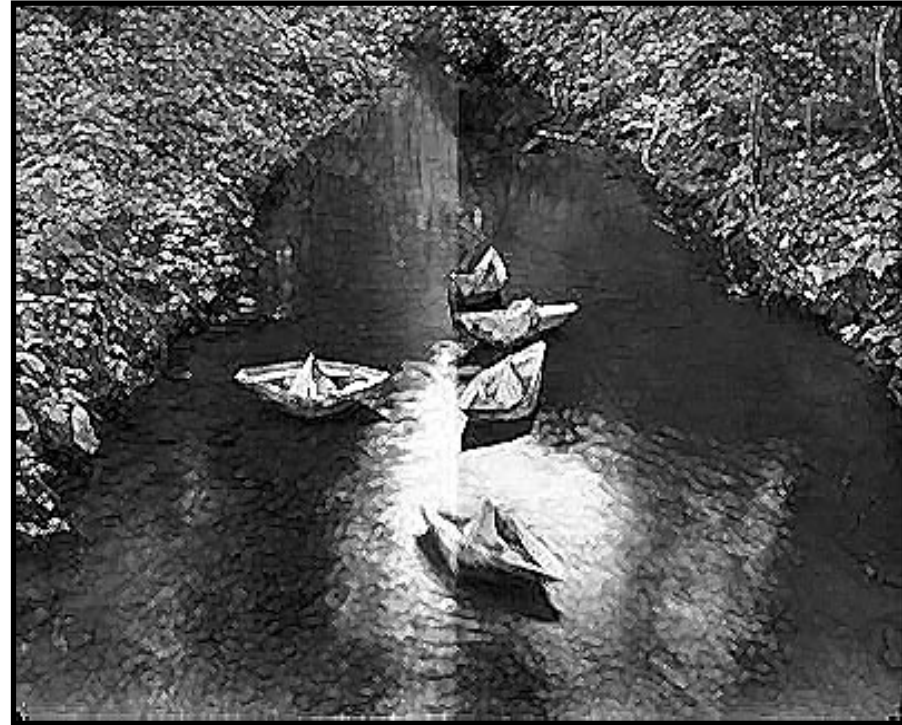
a csillagok fénye ragyogta be.

Ezt a legendát ünneplik meg az ervek évről-évre a Hamvak havának utolsó napján. Ünnepeiken apró, fából vagy vesszőből készített csónakokon gyertyák ezreit úsztatják le a folyókon, és követik őket, amíg lehet. Az ünnep középpontjába a fény újjászületése kerül, a spirituális értelemben vett körforgás – a lélek megújítása és halhatatlansága. Az ünnepek másnapján a vidám hangulatot felváltja a befelé fordulás, és elmélkedés. A vallásos emberek többsége a hegyekbe zárandokol, és közös imákkal, meditálással próbál egyesülni a világmindenséggel. Majd a zárónapon megünneplik a visszatérést a hegyekből: lakomákkal, ajándékozással búcsúznak a tél sötétjétől.

**Fontos elemei** az ünnepségnek az apró csónakok és gyertyák, amit általában gyerekek készítenek fel az útra. Mindkettőt tarka színekkel kifestik, esetleg szépen megfaragják – a csónakokban süteményeket, kisebb ajándékokat helyeznek el.

Délebbre haladva, a kultúrkör változásával a csillagkép jelentéstartalma is megváltozik. Az újjászületés motívumát a megérkezés és kiteljesedés váltja fel.

A csillagkép Toronban a tudás egységét jelenti. Ez a tudás sok apró forrásból fakad, hogy aztán folyóvá



szélesedjék, és végül a tengerbe torkolljon. A tudás természete mellékes, hangsúlyt a tökéletességre való törekvésre helyezik. Neves toroni egyetemek, házak és céhek választották már jelképüknek a folyót és a *Folyó* csillagképet. Az ilyen jelképpel rendelkező közösségek az oktatásban, információk megszerzésében jeleskednek. Ranagol vallásában is nagy szerepet kap a folyó jelképrendszere: itt az utat jelenti a megismeréshez. Toronban – az északi népekkel ellentétben – nem kapcsolódik ünnep a csillagkép megjelenéséhez.

A **Quiron-tenger** túlfelén, Abasziszban és a Városállamok területén a *Folyó*hoz kapcsolódó kultúrkör és mondavilág szinte azonos. A csillagkép ragyogását az *Új Vizek ünnepe* előzi meg, majd a



*Halászsok ünnepe* követi. Az *Új Vizek ünnepét* a bálványimádó, természetközeli népektől származtatják Ynev történései. Egyfajta engesztelő rítus ez a tavasz közeledtével. Az olvadások miatt az Onpor- és Idinal-hegységekből lezúduló árhullám gyakran önti el a folyók melletti városokat. Legtöbb katasztrófát a Hartalos-folyó áradásai okozzák. Az ünnep kezdete egyfajta böjtölés, ahol a népek félreteszik a jófajta aszisz borokat, és két napig csak vizet isznak (avagy fakóbort, amely az aszisz hagyományok szerint nem számít igazi bornak). A böjt után egy féktelen lakomával vezetik be a Halászsok ünnepét. Az ünnepségsorozatban az államok területén vásárok sokaságát rendezik, kifőzdék és halsütők árusítják a tenger különféle gyümölcseit. Legjellemzőbb étek ilyenkor a mélytengeri shuluba kagyló, amit számtalan módon készítenek és tálalnak. A böjtölésben kiszáradt aszisz torok ilyenkor különösen kívánja a bort és az egyéb égetett szeszeket – így azok is hordószám fognak.

A *Sheral túlfelén*, a kontinens közepén terül el Taba el-Ibara sivatagja. Népei különösen félik ezt a csillagképet. Ragyogásának napjain bezárkóznak házaikba, és isteneikhez fohászkoznak, hogy a baj kerülje el őket messzire. Félelmük oka egy ősi legenda, melyben egy haragos dzsinn a csillagok útját követve járta be a Taba el-Ibarát, és gyűjtötte össze az élők lelkeit. A legenda szerint hatalmas hajón szelte át a sivatagot, mely úgy siklott a homokban, mintha az víz lenne. A sivatag népei ilyenkor áldozati tárgyakat és ajándékokat helyeznek el, hogy a kegyetlen dzsinn elkerülje otthonuk környékét.

A *Kereskedő Hercegségek* területén a télbúcsúztató ünnepségek nem köthetők közvetlenül a *Folyó* csillagképhez. Motívumként ugyan megjelenik a víz, de mint a termékenység jelképe. Szokásaik, hasonlatosan a Quiron-tenger déli partján élő népek hagyományaihoz, istenek előtti időkbe nyúlnak vissza. A telet inkább elűzik, mint búcsúztatják: téli

ruhákba öltöztetett bábokat égetnek el, vagy úsztatnak le a folyókon a tenger felé.

**Talán a shadoni hagyomány-sorozat** a legnagyobb szabású ünnepség, mely a csillagképhez kapcsolódik. Shadonban a tizenhárom csillag együtállása az Út, és nem az elterjedtebb Folyó nevet kapta. A vallásos hagyományok és előírások szerint az első tíz csillag mindegyikét külön-külön napon ünneplik, majd az utolsó három napon böjttel teszik tiszteletüket az Út három legfényesebb csillaga előtt. Minden napon más és más emberi tulajdonságnak és a vallásossághoz vezető út egy-egy lépcsőjének szentelik a nap bizonyos szakát.

*Az első napon*, kora hajnalban veszi kezdetét a szertartássorozat. Domvik templomai előtt gyülekeznek a hívek, és mécseseket helyeznek el a templom lépcsőjén és a templom felé vezető úton. Ezt a stációt az Útkeresésnek nevezik. Domvik papjai ezen a napon az elhivatottságról miséznek.

*A második napon* – szintén hajnalban – kitarják a templomok kapuit, és kezdetét veszi az újonnan megtért hívek beavatása Domvik hitébe. Ilyenkor helyezi Domvik egyháza a védelme alá az újszülötteket. A belátásnak és a megtérésnek szentelik ezt a hajnalt a papok és híveik.

*A harmadik nap* kora reggelén, a templomba betért emberek jelképesen magukhoz veszik a hitet. Ebben a szertartásban a hívek saját sütésű kenyéret és házi készítésű bort ajándékoznak egymásnak. Ezzel fejezik ki a vallási közösség összetartozását, és ünneplik az összetartást hitükben.

*Negyedik nap* reggelét Domvik hívei a megértésnek szentelik. Ezen a napon megnyitnak néhány, az év többi felében csak vallásos szemé-

lyeknek nyitott kolostort, hogy a külhoniak is megismerhessék az ott élők munkáját és életét.

*Az ötödik nap* reggelén az elfogadást ünneplik az emberek. A papok ilyenkor ellátogatnak más vallások templomaihoz, és ott tiszteletüket teszik. Előfordul, hogy meghívják az egyház által elfogadott vallások papjai közül egyet-egyét, hogy elbeszélgethessen Domvik híveivel és válaszoljon kérdéseikre.

*A hatodik napot* elmélkedéssel töltik Domvik papjai és a vallásos emberek. Lélekben újból átélik és értékelik az előző napi eseményeket, hogy megerősödjenek hitükben.

*Hetedik nap* a tanúságtétel napja. Ezen a szent napon a hívek ajándékokat és pénzt adományoznak az egyháznak, kifejezve ezzel lemondásukat az anyagi javakról.

*Nyolcadik nap* a mértékletesség napja. Shadon népének nagy része ilyenkor tartózkodik a mértéktelen lakomázástól. Leginkább csak egyszerű ételeket, italokat fogyasztanak és a pénz költését is más napokra hagyják.

*Kilencedik napon* a papok a megbocsátást hirdetik. Ilyenkor sok haragos felkeresi egymást, hogy megpróbálják békésen rendezni a problémáikat. Előfordul, hogy jelképesen, kisebb bűnök elkövetői bűnbocsánatot nyerne.

*A tizedik napon* – a lenyugvó napnál – ünneplik Domvik hívei az elmúlást. Hatalmas tüzeket raknak, hogy megvilágítsa nekik a túlvilágra vezető utat, és örök világot adjon halottaiknak is.

Malakor testvér



A Hold nővérei boszorkányrendről nem sok mindent tud a keménykezű és szigorú inkvizíció. Ennek leginkább az az oka, hogy a rend tagjai nem ármánykodnak, nem használnak sötét, ártó praktikákat és a körülöttük élők általában megvédelmezik őket. Tudásukat ugyanis gyógyításra és segítségnyújtásra használják.

A rend javasasszonyokat, jósnőket, bábákat és gyógyítókat tömörít. Legtöbbjük nem képes mágia használatára, azonban jól ismerik a gyógyító füveket, köveket és recepteket. Ámbátor akadnak köztük olyanok, akik elsajátították a varázslás tudományát is. Ezek a különleges lelkületű asszonyok kristálytisztá bölcsességgel rendelkeznek – ők a rend vezetői.

A Hold nővérei falvakon, városokon kívül laknak magányosan, többnyire szülőföldjüktől távol. Szeretnek magukban elmélkedni jóslataikon, gyógyító növényektől gazdag kertjüket ápolgatni – mégis nagyon sok időt töltenek emberek között, hiszen mindig akad egy beteg gyermek, egy szülni készülő asszony.

A boszorkányok igen nagy tudással rendelkeznek települések dolgairól; értesüléseik pontosak és megbízhatóak. Az olcsó női pletykákból emberismeretük és kiváló logikájuk révén képesek kiszűrni az igazságot. Mindezek miatt gyakran kérnek tőlük segítséget vagy tanácsot.

A nővérek nem híresek szépségükről ellentétben más boszorkányrendek tagjaival, ám összegyűjtött tudásuk, feljegyzéseik sok nemes könyvtárát is megszegyenítenék. Orvostudományuk kimagasló, sok híres gyógyítóról utóbb kiderült, hogy Holdnővér.

Jósaik szinte sohase tévednek, és ha jól ismerik azt a kíváncsi személyt, akinek jósolnak, hasznos tanácsokkal is ellátják a titokzatos jövőt illetően. Több nemesi udvarban is él jövőt látó nővér, aki segít a fontos döntések meghozatalában.

A rend tagjai nem ismernek pusztításra alkalmas

mágiaformákat, így a többi boszorkánnyal ellentétben teljesen védtelenek. Nincsenek mindenre kész



szerelmi rabszolgáik sem, akik bármit megtennének egy édesen forró csókért. Ezért ha bajba kerülnek, csak a mellettük élőkre számíthatnak, akik bármilyen eszközzel megvédik gyógyítójukat, tanácsadójukat.

A rend tagjai többnyire a Pyarroni Szövetség területén belül élnek, bár nem kizárt, hogy egy-egy tagjuk eljut messzi északi földekre is. A tagok szinte alig tartják egymással a kapcsolatot, hiszen igen távol élnek egymástól, ám minden holdegyüttállás idején összegyűlnek az enysmoni Heritas melletti hegyen. Ilyenkor rituális szertartás során megerősítik a rendtagok közti fogadalmat, számot adnak felfedezéseikről és bemutatják a tanítványokat. Ha rend elfogadja az ifjakat, akkor örökre megvédelmezik őt, bármikor bárkitől segítséget kérhet. Minden tag ismeri a másikat, azonban lakhelyük még egymás előtt is titok, így egyetlen tag elvesztésével nem kerül veszélybe a többi. Túlbugzó boszorkányvadászok és lelketlen inkvizí-

torok ugyanis mindenhol akadnak, akik összetévesztik a Hold nővéreit ártó boszorkánytársaikkal.

Egy Holdnővérnek nem sok tanítványa akad, életében talán csak egy, mivel egyedül szeretnek élni. A tanítványoknak hosszú ideig kell tanulniuk, ez azonban nem rég elfeledett poros tekercsek unalmas magolását jelenti, hanem rengeteg gyakorlatias praktikát.

Ha a mester és a rend úgy találja, hogy sikerült mindent tökéletesen elsajátítania, akkor az ifjú boszorkány hosszú útra kél, és keres magának egy új otthont.

A rend tagjai ritkán választanak maguknak társat, ha mégis akkor az szinte bizonyosan egy másik nő lesz. Nem csoda hát, hogy szinte soha sincs gyermekük, és ha mégis magukhoz vesznek egy gyámoltalan árvát, őt sem avatják be titkukba, tudásukba.

Igen nagy szerencse, ha egy bajba került világjáró egy kis falun áthaladva egy Holdnővérbe botlik, hiszen míg a faluban és annak lakóiban nem tesz semmi kárt, segítségére mindig számíthat, és sebeire enyhítő gyógyulást hoz.

*Lenera Wenich*

*Torozon? Túl drága.  
Rattikani? Túl veszélyes.  
Ékes Tegzek? Tengersizagú.*

**Tisztaság, biztonság, nyugalom, kényelem és teljes körű kiszolgálás a Kapuk terétől alig száz lépésnyire!  
Aranykakas – a Te fogadód!**



„*Halyasis n'arh, halyabúch n'arh-thaël!*”  
„*Értsd meg az erdőt, megérted a nardaelet!*”

**I**zzel a ködös szólással felelt az öreg yllinori elf, mikor a nardaelekről kérdeztem. Csak a szeme somolygott, elképedésemet látva. Nem tudom, hány napot töltötünk az erdőben, csöndes beszélgetéssel; számtalan dologra megtanított ezalatt. Engem, a csöndesen lenézett fajtársat, akinek számtalan bepótolnivalót adott a tény, hogy emberek közt nevelkedtem, a Városok Városában. Még a nyelvünkkel is nehezen boldogultam, de szerencsémre az öreg kiválóan beszélt minden általam ismert emberi nyelvet is. Aztán, mikor ismét kérni kezdtem, hogy meséljen a nardaelekről, két napon át mesélte találkozását egyikükkel.

Most közreadok mindent, amit tőle megtudtam, és ami nem elfek számára is megérthető; átírva persze az emberek fogalmai szerint.

A *nardael* név ősi, elf eredetű; a *n'arh* és a *thaël* szavak összetételéből alakult ki. Előbbi erdőt jelent, a számtalan hasonló jelentésű elf szó közül az egyik legmagasztosabb, az erdő minden – emberi ésszel felfoghatatlan – szépségét és harmóniáját sűríti magába. A *thaël* jelentése lélek; nem csak mint testetlen szellem, hanem úgy is mint valaminek a magva, lényege, éltetője.

A név közelítőleg körülírja a nardaelek természetét. E lények az erdők lelkei, ápolói és védelmezői; a maguknak kijelölt területet járják, és jóváteszik a természetet ért károkat, fenntartják a vidék természetes egyensúlyát.

Fajukat Narmiraen egy, a harmadkor végén tevékenykedő manifesztációja, a Lombok Közt Nevető Napsugár teremtette, emberi mércével mérve beláthatatlanul régen. Célja az volt, hogy megóvja a védtelen erdőket a szapora utódfajok hordától; az emberektől, orkoktól és hasonló fajzatoktól. A fajháborúk lezárultával ugyanis az elfek kiszorultak a világ számos területéről; a nardaeleket eredetileg az így védtelenné váló erdők megóvására hagyták hátra. Természetesen azonban az elf szállásterületeken is élnek közülük sokan, eggyel magam is találkoztam.

A nardaelek külsőleg sokban hasonlítanak ránk, elfekre: magas, nyúlánk, karcsú lények; arcunk és hajunk is hasonló, szemük azonban általában ragyogó türkizkék. Bár meg lehet különböztetni férfiasabbnak és nőiesebbnak látszó nardaeleket, e lényeknek valójában nincs nemük. Mind törekeny és fiatalos benyomást keltenek bár tekintetük végtelen mélysége több ezer éves elf bölcsékére emlékeztet, amilyen yllinori tanítóm is.

A nardaelek hús-vér élőlények, azonban születésük, életük és haláluk teljes mértékben a saját szent ligetükhöz köthető. A legtöbb nagyobb erdő mélyén ugyanis, amint megtudtam, talál-

ható egy néhány fából álló kis ligetecske, közepén forrással; itt lakik a nardael. Ez a hely a legteljesebb békét és nyugalmat sugározza magából; itt a farkas és az őzgida együtt isznak a patak-ból, villám nem csap soha a fákba, és még a bolhák meg a szúnyogok sem szívják áldozataik véréit. Mindezt pedig a saját szememmel láttam!

A nardael saját ligetében örökifjú, és gyakorlatilag elpusztíthatatlan. Sebei pillanatok alatt begyógyulnak, ha fái közt áll. Végezni vele csak ligetével együtt lehet, utolsó fája megsemmisülésekor ő maga is meghal.

„Születésük” szintén sajátos. Minthogy a nardaeleknek a látszat ellenére nincs neme, köztük együttlétre sem kerül sor. Egy nardael egész életében magányos, pontosabban az erdő lakóival osztja meg napjait. Minden nardael életében egyszer „teremt” utódot, és csupán akkor, ha talál egy erre alkalmas ligetet. Ekkor hetekig tartó szertartással felszenteli a fákat, hogy a Lombok Közt Kacagó Napsugár hatalma átjárja őket; ezt követően a fák magukból adják az anyagot, melyet Narmiraen tölt meg lélekkel. Az új nardael „születésekor” már felnőttnek számít, azonnal szelleme és képességei teljében van. „Anyja” egy évig marad mellette, utána hazatér saját erdejébe.

A nardaelek komoly hatalommal rendelkeznek, amit a Lombok Közt Nevető Napsugár biztosít számukra. Ez a hatalom tehát mind forrását, mind jellegét tekintve megegyezik Narmiraen megtartóinak hatalmával, bár annál jelentősen mélyebb kapcsolaton alapul. Ezen kívül a nardaelek képesek uralni a vizet, a szelet és a fényt, elnyelik a villámokat és a mérgeket, és lefoszlik róluk minden érzelmekkel avagy akarattal visszaélő varázslat. Képesek megérteni az álatokat és a növényeket, és képesek megérteni magukat velük.

A lakóhelyüknek számító erdőt megvédi; a túlzott mértékű favágást vagy tömeges vadászatot igyekeznek megakadályozni. Nagyon fontos azonban, hogy nem gyűlölnék senkit és semmit! A ragadozókat például a természet vitathatatlanul szükséges részeinek tekintik – és szemükben ilyen ragadozónak számítanak még az orkok és az emberek is, természetesen amíg tevékenységükkel nem veszélyeztetik az erdő létét vagy egyensúlyát. (Az orkokról és öreg tanítóm másként vélekedett: ő ugyanis a Dúláskor a kráni hordák prédáló orkjai miatt kénytelen volt elhagyni azt az erdőt, amelyben egész addigi életét töltötte. Mindig nyugodt és derűs természete ezért az orkok említésekor azonmód elmúlt, és csöndes, szomorú harag lett úrrá rajta. Azt mondta, hogy a nardaeleknek is más lenne a véleményük az orkokról, ha túlélnek a ligeteik elpusztítását.)

A veszélyesnek ítélt lényekkel szemben a nardaelek azonban fellépnek, és megkísérik őket elkergetni, vagy tevékenységük abbahagyására rávenni. Végső esetben pedig harcolnak. Harcolnak továbbá abban az esetben is, ha valaki ligetüket

akarná beszenyezni vagy megszentelteleníteni. Remek vívók és íjászok; fegyvereik fából valók, de szívósságuk az acéléval vetekszik, és bármikor képesek szemvillanás alatt újat teremteni maguknak. A fák között szinte észlelhetetlenek; csak azok veszik észre őket, akiknek meg kívánják mutatni magukat. Hatalmuk tényleges mértéke egyébként ligetük nagyságától függ.

Anyanyelvük közös, lakjanak bár a világ bármely táján: egy késő-harmadkori elf dialektus. Megértik azonban a jelenkori elf nyelvet is, továbbá azon lények beszédét, akik a környékükön élnek. Mindent tudnak az erdőkről, és számtalan regét és dalt is ismernek – ne feledjük, akadnak köztük, akik a harmadkorban látták meg a napvilágot! Velünk, elfekkel remek a kapcsolatuk: akár hetekig is képes elbeszélgetni egy nardael egy elffel. Narmiraen megtartói rendszeresen fel is szokták keresni őket.

A történelem során számtalan legendás tettet hajtottak végre, igaz, ezekről leginkább csak nekik és nekünk, elfeknek van tudomásunk (nagyon sokat tanultam yllinori utazásom során). Említhetnék számtalan könnyűléptűt, közrendűektől a hatalmasokig, akik nardaelek csodálatos tudományának köszönheték a gyógyulást, vagy valamely ősi titok megfejtését. Tysson Lar pusztulásakor egy őserő nardael tucatnyi aquirt morzsolt fel otthona védelmében – a hatalomigék tépték és szaggatták ugyan, de ligetében pillanatok alatt felgyógyult mindegyik sérüléséből, még a halálosakból is; és szörnyű veszteség volt utána halála, mikor szent fái elporladtak az olthatatlan varázstűzben. Ahogy öreg tanítóm elmesélte ezt, a hideg futkározott a hátamon; és egyszerre megértettem, miért lesz mindig oly szomorú, ha ifjúságára gondol.

Ismeretes továbbá egy tragikomikusnak tűnő elf ballada (legalábbis magam is régóta ismerem), amiben egy nardael és egy behemót troll csaptak össze: napokig tartó küzdelem volt, amiben mindkét fél többször is elpusztult, majd feltámadt; végül a trollt vastkos gyökerek fogták le és bőrtönözték a föld alá.

Egyes szóbeszédék szerint kincseket őriznek ligetükben a nardaelek, ez azonban csupán mese; a nardaelek minden szépséget a növekvő, eleven erdőben találnak meg. És állítom, igazuk van! Sehol nem láttam annyi szépséget, mint a nardael ligetében; a csobogó forrás körüli zöldellő fákon boldog madarak daloltak, és engem is olyan végtelen béke szállt meg, mint addig még soha. Yllinorból hazatavazva végig azon búsultam, hogy mennyi minden maradt ki az életemből a rablógylkosok miatt, akik végeztek édesanyámmal; akik miatt emberek neveltek fel – de ez már egy másik történet.



**A** nagyurak kifigurázásával kétes hírnevet szerzett jeles dalnokot, Thaluar D'Hymir Eссорont még tavaly ősszel érte utol a vég: Sempyerben kocsmái verekedésért, hamiskárttyázásért és többrendbeli felségsértésért kötél általi halálra ítélték. A kivégzésre sokan kíváncsiak voltak, hiszen Thaluar nagy tréfamester hírében állott. Az ítélet végrehajtása majdnem botrányba is fulladt; a jeles dalnok ugyanis kimérten végignézett a hurkot a nyakába akasztó bakón, a béklyót ellenőrző segéden, a jelenlévő bírákon és örökön, majd a népes nézőseregnek csak ennyit mondott: – Nem tudják, mi itt a szokás? Illik ezeknek borralót adni?



**R**okmund bíborosa egy reggel kikocsikázott. Az utat dzsad rabszolgák javították; mikor egyikük mellett elhaladt a hintó, az hasra vágta magát, és hangosan köszöntötte urát. A bíboros azonnal leüttette a rabszolga fejét, amiért az abbahagyta a munkát. Látta ezt egy másik dzsad rabszolga, aki ezért nem borult le a hintó előtt, hanem dolgozott tovább. A bíboros azonban az ő fejét is lecsapatta. Őeminenciája titkára, *bispo* Mestalli ekkor finoman felhívta ura figyelmét következetlenségére, mire a bíboros csak ennyit mondott: – Ejnye, Mestalli. Te tanítasz engem, hogy bánjak az ellenségeimmel?



**E**gyszer két derék tarran panaszra ment Chei királyhoz. A falujuk papjára volt valami panaszuk. A bölcs kalandozókirály meghallgatta őket, majd más ötlete nem lévén megengedte nekik,

hogy papjukat megverjék. De szigorúan kikötötte, hogy a papot csak a talpa alatt és a feje búbja fölött üthetik meg. A derék tarranok hazatértek, és betű szerint megtartották a király parancsát: előbb fejjel lefelé fordították a papot, majd jó alaposan elverték; persze csak a feje fölött és a talpa alatt. Állítólag amikor a király fülébe jutott a történet, ő szokatlan és rendkívüli dolgot tett: elmosolyodott.



**T**örtént egyszer, mikor a XXXV. Szentszék összeült Pyarronban, hogy egy Enger mester nevű idős intéző szervezte az összejevetelt. Igen nagy gondban voltak az elszállással, az étrenddel, a misék celebrálásával – de legfőképp az ülésrenddel, hiszen nem csak a főpapokra, hanem kísérőikre is nagy gondal kellett lenni. Hogy mindenki megfelelő szomszéd mellé kerüljön, egy lista készült. Ebben egy Peer nevű fiatal pap segített Enger mesternek, aki igencsak belemerült a jegyzeteibe. Így kerülhetett sor a következő párbeszédre:

– Holnapután érkezik Kisonnal Leron, Krad főpapja.

– És ez a Leron melyik istent imádja? – kérdezte Enger mester szórakozottan.

– Kradot – válaszolta meglepetten Peer, de annyira elbizonytalanodott a kérdéstől, hogy hozzátette:

– Azt hiszem...



**A** Tarfejűek kétes hírű csapatáról már korábban volt szó. Gyrd és Lasser, a féktelen ökölharcos és a gátlástalan mágiahasználó párosa városunkban meglehetősen ismert. Számos hozzájuk

kapcsolódó történet közül az egyik legismertebb az, mikor egy titkos föld alatti barlangban kutattak egy legendás kút után. Mikor egy barlangi tóhoz értek, s a derengésben meglátták, hogy az tele van hatalmas, emberevő szörnyekkel, vissza akartak fordulni. Egyszer csak azonban Gyrd, aki élesebb szemű, mint társa, meglátott a távolban egy szigetfélélet. Egy ideig tanakodtak, hogy mitévők legyenek, mert hiszen hol máshol is lenne a kút, ha nem a szigeten. Gyrd, kettejük közül a bátrabb, egyszer csak azt mondta:

– Én odaúszom!

Lasser pedig, aki tudvalévőleg nem tud úszni, felvonta szemöldökét, s így felelt:

– Én pedig majd megsíratlak...



**F**rigow egyik leghíresebb szájhőse, az állítólag szókimondás átkával sújtott Feiren di Leava, avagy közismertebb nevén a Csókos Feiren egyszer egészen véletlenül megtalálta egy befolyásos kereskedő holttestét, mikor kicsit ittasan a szomszéd szobába nyitott be a fogadóban, amelyben megszállt. Azonnal kijózanodott, s odébb is állt, de nem bírta sokáig magában tartani, mit látott, hát a város derék őrei barátságosan megkérték, hogy mutassa meg nekik a helyszínt.

Mikor ismét benyitott a szobába, Feiren a tőle megszokott szókimondással így szólott:

– Mikor utoljára jártam itt, még nem félttem ennyire... Ez valószínűleg azért van, mert akkor még nem voltatok itt velem...



**H**ájdalmas kiáltás hasított az éjszaka csendjébe, majd dulakodás zajai hallatszottak a bejárat felől. Elkeseredett küzdelem lehetett, de az apró cellában felriadó rabok számára a kimenetel nem volt kétséges.

Azok, akik csak nemrég érkeztek, rémülten ültek fel – nekik ezúttal nem eshetett bajuk, a kinti zajok mégis nyugtalanították őket –, mások csak a másik oldalukra fordultak, és aludtak tovább. Rövid volt az éjszaka, és azt maradéktalanul ki kellett használni.

A hangzavar egyre közelebről hallatszott. Aztán kulcs fordult a zárban, és szélesre tárult az ajtó. Bárhol másutt fénynek kellett volna a sötét cellába beszűrődnie, de az ork öröknek nem volt szükségük fényre, ők vaksötétben is tökéletesen láttak. Két testet löktek be: egyikük, egy nagydarab férfi még mindig küzdött és ordította, a másik csak elterült a földön, és nem mozdult. Amint az ajtó ismét bezárult, a nagydarab az ajtóra vetette magát, és ököllel kezdte verni.

– Rohadékok! – üvöltötte. – Erressztek ki! Nem rúghatjátok fel a megállapodást!

A rabok a fal mellé húzódba figyelték az őrjengő alakot. Egyikük sem akart a közelébe kerülni. Ő pedig fáradhatatlanul ordította tovább az után is, hogy az örök lépteinek hangja elhalt a távolban.

Egy árnyék mozdult a sarokban, és lassan feltápáskodott a földről.

– Pihenj inkább! – ajánlotta barátságosan. – Hamarosan virrad. A nagydarab férfi azonnal megpördült. Villogó szemekkel meredt a sötétbe. Semmit nem látott, de aki megszólította, annak határozottan orkszaga volt. Gondolkodás nélkül ütött.

Az ütés talált, de nem úgy tűnt, mintha bármi eredménye lett volna. És nem használt a második és a harmadik csapás sem: az orkszagu idegen továbbra is ott állt előtte.

– Befejezted? – érdeklődött az, még mindig nyugodt hangon. A nagydarab férfit ez csak még jobban felbőszítette. Dühös ordítás kíséretében próbált újra támadni, de ellenfele elkapta a karját, és ezúttal ő ütött.

A nagydarab ájultan zuhant a padlóra.

\*\*\*

– Ron? Hol vagyunk?

A hang erőtlen volt, és alig hallható. Akinek szólt, az mégis meghallotta.

Az apró ablakon a hajnal első napsugarai már behatoltak a cel-

lába, de még mindenki az igazak álmát aludta. A nagydarab férfi utálkozva bámulta a koszos szalmán heverő testeket, majd lassan társához kúszott. Szinte minden testrésze sajgott: sok ütet kapott, mire végül le tudták gyűrni. Társa azonban láthatóan sokkal rosszabb állapotban volt.

Törékeny alak volt amúgy is. Vézna, már-már csontvázszerűen sovány. Bőre halottsápadt, bár ezúttal zúzódások és véraláfutások tarkították. Szőke haját alvadt vér tapasztotta össze, szeme csukva. Ápolt, fizikai munkát hírből sem ismerő kezei – melyek gyakran tették őt a gúnyolódások céltáblájává – görcsösen markoltak a padlót borító szalmába. Valaha hollófelete utazóruhája cafatokban lógott rajta. Ártatlan gyermeknek nézhetne volna bárki, elkényeztetett nemesifúnak, akivel igaztalanul bántak el, ha a homlokát és a felkarját borító kusza tetoválások nem hirdették volna, valójában mivel is foglalkozik: hogy éppen a feketemágia használata az, ami ennyire igénybe vette a testét.

Kemény ellenfele volt az orkoknak, számolatlanul küldte őket a túlvilágra, de végül legyűrték, és most már nem lehetett ártalmára senkinek.

Láttára a nagydarab férfit ismét előntötte az indulat. A kedvéért azonban fékezte magát.

– Elfogtak minket – morogta.

– Elfogtak? – visszhangozta az ifjú.

Ron csak bólintott, aztán rájött, hogy társa úgysem látja ezt, így hozzátette:

– Igen, Leron. Elfogtak.

– A többiek?

– Fogalmam sincs – rázta a fejét a nagydarab férfi. – Megölték őket, vagy elfogták... nem tudom.

– Miért támadtak meg? A megállapodás... A Látók buzogánya...

– Ez itt nem a Látók területe – ült föl a sarokban az egyik rab. Ő sem nézett ki különül, mint a feketemágus, de őt a jelek szerint nem egy korábbi küzdelem viselte meg, hanem a hosszú rabság. – Bármit is műveltek errefelé, ha engedélyetek is volt rá a Látóktól, az nem ér semmit. Egyébként, ha lehet, máskor ne csapjatok ekkora zajt! Néhány percet még alhattam volna, mielőtt értünk jönnek.

– Értünk jönnek?

– Visznek követ törni – bólintott a rab.

Ron fáradtan hanyatlott a falnak. Szóval egy átkozott ork bányába kerültek! Egy ork bányába, ahol szinte megállás nélkül dolgoztatják a rabokat, akik rövid időn belül belehalnak a kimerítő munkába.

A sors fintora. Több száz embert juttattak már az orkok bányáiba, és most ők is ide kerültek.

Pillanatokon belül léptek zaja hallatszott kívülről. A feltároló ajtó mögött két fegyveres őr állt. Egyikük valami parancsfélét üvöltött, mire a cellában tartózkodó összes rab azonnal felugrott a helyéről. Csupán Ron maradt a helyén, és a félig ájult feketemágus.

Az ork a nagydarab férfihoz lépett. Addigra már korbács volt a kezében, azzal vágott végig a férfi testén, és csak utána ismételte meg a parancsot.

A második csapás már nem érte felkészületlenül Ront: sikerült megmarkolnia a korbács végét, és kirántotta az ork kezéből – majd talpra ugrott, és ordítva vetette rá magát az örre.

Az ork számíthatott erre, mert azonnal hátrált egy lépést, és kardot rántott.

Mielőtt azonban támadhatott volna, egy megtermett alak állt közük, és néhány békítő szót morgott ork nyelven az öröknek. Aztán Ronhoz fordult.

– Nincs értelme megöletni magad.

A férfi azonnal felismerte benne azt, akihez már éjszaka is volt szerencséje. Lapos homlok, széles orr, egymástól furán távol ülő apró malacszemek: egy emberi arc torz utánzata. Egy félork arca.

Ronban még mindig forrt az indulat, de elengedte a korbács végét, és közben alaposan szemügyre vette a félvért. Hatalmas volt, még nála is nagyobb darab, és csupán egy ágyékkötőt viselt, így láthatóvá váltak duzzadó izmai. Nem valami szépen kidolgozott teste volt, de látszott rajta, hogy hozzászokott a megerőltető fizikai munkához.

Az őr is eltette a fegyverét: láthatóan már meg is feledkezett az iménti incidensről. Most a feketemágusra mutatott, és ismét néhány szót vakkantott.

– Őt nem fogod dolgoztatni! – sziszegte Ron, és újból támadásba lendült.

De a félork megállította.

– Majd én – közölte vele, majd rövid vitát folytatott az örökkel, mielőtt ismét Ron felé fordult. – Ma még itt maradhat a barátod, hogy összeszedje magát, de holnaptól neki is dolgoznia kell.

– Nem fog dolgozni, és én sem fogok...!

– De igen – szakította félbe a félork. – Ha élni akartok, dolgozni fogtok. Mind a ketten.

\*\*\*



# HORVÁTH TAMÁS: A SZÖKÉS

Elfeledett Pergamének

— Történetek az Erioni Hercegi könyvtárból

Ront déltájt hajtották vissza a cellába, miután eszméletlenül verték. A csákány néhány órányi munka után véresre törte a kezét, és ha akarta sem tudta volna tovább törni a követ. Előbb korbáccsal akarták rendre utasítani, de ismét rátámadt az örre, és az orkok ezt már nem tűrték.

Hamarosan magához tért, de csak ült a falnak vetett háttal, és a semmibe bámult. Leron ott nyöszörgött mellette, és bár sajnálta, tudta, nem sokat tehet érte. Ő maga is elég rossz bőrben volt. Nem hitte, hogy még egy napot kibírna ilyen állapotban, és amúgy sem akart megalázkodni az orkok előtt. Küzdeni fog, ha beledöglik is, döntötte el, hiszen amúgy sincs más választása. Ha már meg kell halnia, magával visz néhány orkot is a kárpit túlfelére.

De a harchoz erő kell. Őt pedig nem csak a sérülései gyengítették el, hanem az is, hogy lassan már egy napja nem evett semmit.

– Mikor kapunk enni? – szögezte neki a kérdést az elsőként belépő rabnak, mikor sötétedés után a többieket is visszaterelték a cellába.

– Kaptunk ebédet – vont vállat az. – Csak magadat okolhatod, hogy lemaradtál róla.

Ezzel a kérdezett, követve a többiek példáját, leheveredett a földre, hogy kipihenje a nap fáradalmait.

– Ezt nem tűröm! – csattant fel.

– Nincs más választásod.

– Kijutok innen – sziszegte –, és kitépem a belét annak a tetves orknak, aki a buzogányt adta!

– Ne a Látókat okold! – tanácsolta az, aki hajnalban is megszólította. – Ha tényleg menlevelet kaptál tőlük, fontos lehetsz nekik, és ha tudnák, hogy ide kerültél, nem hagynák annyiban a dolgot. De ugyan honnan tudnák meg? Innen még nem jutott ki senki, hogy elmondja, kiket tartanak itt fogva.

– Márpedig én kijutok!

– Csendesebben! – intette le a rab, majd közelebb húzódtott hozzá. – Innen nem lehet megszökni. Nagyon sokan megpróbálták már, de eddig mindenkit elfogtak.

Ront meglepte, hogy beszélgetőpartnere ilyen óvatos, de mikor körbenézett a földön heverő alakokon, és a szeme megakadt a félorkon, ő is halkabbra fogta a hangját. A félork egyszer leütötte, és láthatóan jóban van az örökkel. Érthetetlen volt a dolog, de akitől ez kikelik, az másban is ellenükre tehet, jobbnak tűnt hát, ha ő nem hallja ezt a beszélgetést.

Visszafordult a rab felé, majd a félvér felé bökött.

– Gondolom, egy ór tett erőszakot az anyján – felelt a rab a ki

nem mondott kérdésre.

– Szóval itt született – húzta el a száját Ron. Ez legalább megmagyarázza az örökkel való viszonyát. – Amúgy Ron vagyok.

– Ansgar – felelt a rab.

– Mióta vagy itt?

– Nagyjából egy hónapja.

– És még nem próbáltál megszökni?

– Reménytelen.

– Nem az. A társam mágiahasználó. Vele kijutunk.

– Ha mágiahasználó, miért nem varázsol? – kétkedett Ansgar.

– A varázsital – kapcsolódott be a beszélgetésbe Leron is. A hangja még mindig erőtlen volt. – Elvették a varázsitalomat!

– Boszorkánymester! – szisszent fel Ansgar.

– Mit számít ez? Ha sikerül visszaszerezni az italát, könnyedén elsöpörheti ezt a tábort!

– Ez azért túlzás – nyögte a feketemágus. – De minden tőlem telhetőt megtennék.

– Szóval? – érdeklődött Ron.

– Ha a legkisebb esély is látom, azt ki fogom használni – jelentette ki Ansgar. – De még át kell gondolnom a dolgot. Majd holnap folytatjuk a beszélgetést. Most már aludjunk inkább, mert kell az erő holnapra is.

\*\*\*

Az egész napos munka rendkívül kimerítő volt. A bányát orkok számára tervezték, a rabok csak meggörnyedve járhattak benne. Az a néhány fáklya, amit a tartókba tűztek, alig adott annyi világoosságot is, amit félhomálynak lehet nevezni, és szellőzés híján a füst megszorult a járatokban, köhögésre ingerelve mindenkit, főként Leront, aki a csákányt megemelni is alig bírta, nemhogy használni. Őt így a kövek hordására osztották be, Ronnak viszont a cellatársai oldalán a sziklát kellett törnie. A keze szinte már elviselhetetlenül fájt, de ezúttal nem lázadozott. Erőt adott neki a cél: a szökés gondolata. Tisztában volt vele, hogy egyedül nem juthat ki innen, hogy minél több embert rá kell venni a csatlakozásra, és örömmel látta, hogy új ismerősük az ebéd ideje alatt többekkel is élénk párbeszédet folytat. Ansgar a cella minden lakójával váltott pár szót, csak a félvért kerülte el messzire.

\*\*\*

A magát Khalednek nevező férfi a megtisztított területen néhány szalmaszálból egy elnagyolt négyszöget formázott.

– Itt vannak a szállásaink – bökött az egyik sarokpontra. – Itt az örök szállásai – mutatott a szemközti sarokra –, és azok mellett a raktárak. Itt van – tett le egy újabb szalmaszálát középre – a bánya bejárata. A raktár onnan talán kétszáz méter. Nem jutsz el oda.

Ron bosszúsán rázta a fejét.

– El kell jutnom!

A többiek is lemondóan csóválták a fejüket. Mind ott ültek körben, kivéve a félorkot, aki a sarokban aludt. A hold besütött az ablakon, bár fényénél inkább csak sejteni lehetett a rabok körvonalait és a rajzot.

– Az ebéd alatt többé-kevésbé szabadon járhatunk a tábor területén – jegyezte meg Ansgar. – Az orkok tudják, hogy nem szökhetünk meg, a külső őrséget nem lehet megkerülni, így nem aggódnak emiatt. De te új vagy, és elég nagy zajt csaptál, mikor megérkezted, úgyhogy téged biztosan figyelnek. Te nem mehetsz!

– Majd én megyek! – ajánlkozott Khaled.

Ron kétkedve pillantott rá. Miért pont ő? Ami azt illeti, szinte csak a hangjuk alapján tudta a rabokat egymástól megkülönböztetni, mert külsőre csaknem egyformák voltak: csonttá aszott, éhező, a végkimerülés határán tántorgó roncsok.

– Apró üvegben van – suttogta a feketemágus. – Zöldes színű folyadék, nem lehet eltéveszteni.

– Rendben. És ha megvan? – kérdezte az egyetlen, aki már ránézésre is különbözött a többiektől. Rogirként mutatkozott be, és a többieknél is rosszabb állapotban volt.

– Hát, jó lenne mindent megtudni az őrségről, amit csak lehet – felelt Ron.

– Az bajos lesz – vakarta a fejét Ansgar. – Valahogy soha nem azt figyeltük. És egy-két nap alatt nem hiszem, hogy túl sokat megtudhatnánk erről, még ha állandóan őket bámulnánk is.

– Márpedig holnap este már nem szeretnék itt lenni – szögezte le Ron.

Khaled az alvó félork felé bökött.

– Gondolom, ő tudna ebben segíteni.

– Nem bírok benne.

– Ártalmatlan – legyintett Ansgar. – Majd én beszélek vele.

\*\*\*

Mikor az orkok jelezték, hogy ebédidő van, és a rabok kitántorogtak a bejárat elé, hogy megkapják azt a zöldes színű főzeléket, amit aznap nekik szántak, Ansgar, kezében saját



adagjával azonnal a félorok mellé telepedett.

– Kazak! – szólította meg. – A segítségre lenne szükségünk. A félorok csodálkozva pillantott cellatársára. Eddig nem igazán volt példa rá, hogy bárki is szóba akarjon vele elegyedni.

Eleinte bántotta a dolog, különösen, mivel ő mindenkiel kedves volt, de lassan megszokta. Félig ork volt: az orkok szemében ember és rab, az emberek szemében ork, aki túlságosan jóban van az örökkel, és persze hasonló is rájuk. Úgysem tehetett ellene semmit.

– A segítségemre? – kérdezte.

– Igen – bólintott Ansgar. – De mindenekelőtt szeretném, ha megigérnéd, hogy amit most mondok, nem adod tovább az öröknek!

– Mit képzelsz rólam?

– Ne haragudj, de ez tényleg fontos!

– Nem adom tovább.

– Úgy döntöttünk, hogy megszökünk.

– Miért?

– Még kérded? Ennyire nem lehetsz ostoba!

– De hát ha jól dolgozunk, jól bánnak velünk! Enni is kapunk...

– És innen különben sem lehet megszökni. És hová is mennének?

– Jól bánnak velünk? – csattant fel Ansgar. El sem akarta hinni, hogy jól hallott.

Elhatározta, hogy a lehető legbarátságosabb hangon fog a félvérrel beszélni, de erre nem számított. Persze tudhatta volna.

Ha igaz a szóbeszéd, a félorok itt élte le az egész életét, és a kinti világról nem tud semmit. Sosem jutna eszébe, hogy egy nap egy-nél többször is lehet enni, és az a szó, hogy szabadság, ismeretlen előtte. És talán, ha fel is tűnik neki, hogy a cellatársai folyton változnak, az eszébe sem jut, hogy ez azért van, mert mind meghalnak pár hónapon belül. Nem bántak jobban vele sem, mint mással, de neki ez volt a természetes.

– Na jó – legyintett. – Ezt most hagyjuk. Nekünk nagyon fontos, hogy kijussunk innen. Az életünk múlik rajta.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet volna...

– Nem az a fontos, hogy mit hiszel! Ki akarunk jutni innen.

Segítesz vagy sem?

– Segítek – bólintott a félvér.

– Rendben. Mondj el mindent, amit az örökről tudsz! Hányan vannak, hol vannak, mikor van őrsegváltás, milyen a fegyverzetük. Mindent!

Kazak töprengett még pár pillanatig. Nem arról volt szó, hogy egyáltalán nem értette volna a dolgot. Tudta, hogy a rabok rendszeresen megpróbálkoznak a szökéssel. Mindenki szökni

akar. Ki akarnak jutni. A külvilágba. Igenis megértette őket. Nekik az az otthonuk, természetes, hogy vissza akarnak jutni. És ő is hallott már sok szép dolgot a kinti világról. Egy kicsit kíváncsi is volt rá. De félt tőle. Neki ott nem volt semmi keresnivalója.

De ha a többiek ki akarnak jutni, megtesz mindent az érdekükben. Hiszen segítséget kértek tőle. És ő még soha nem utasította ezt vissza.

Így hát lassan beszélni kezdett.

\*\*\*

Khaled pillanatok alatt végzett az ebéddel, aztán sétára indult. Ahogy arra számított is, az orkok nem törődtek vele. Gond nélkül jutott el egészen a raktárig.

A bejáratnál állt ugyan egy őr, de láthatóan nem vette komolyan a feladatát. A földön ült, hátát az ajtónak vetve, és jóízűen falatozott. Egy véres húsdarabot rágcsált, és Khaled igencsak irigyelte érte. Sosem vágyott nyers húsrá, de a raboknak osztogatott gyanús állagú főzeléknél mindenképpen jobb lett volna.

Óvatosan, hogy az őr észre ne vegye, megkerülte az épületet. A hátsó falon talált is egy ablakot. Elég apró volt, régebben nem fért volna át rajta, de a bányában töltött idő alatt eléggé lesoványodott ahhoz, hogy át tudja préselni magát rajta. Az ablakot a külső fal felől az örök szállása takarta, nem kellett hát attól tartania, hogy megláthatják.

Az ablaktáblák zárva voltak, de egy erős nyomásra engedtek. Utánuk kapott, nehogy nekicsapódjanak bent valaminek, és gyorsan bemászott a nyíláson.

A raktár nagyobb volt, mint képzelte, és hatalmas készleteket halmoztak fel benne. Úgy tűnt, próbáltak valami rendszer szerint pakolni, és bár ez nem sikerült túl jól, mégis nagy segítséget jelentett. Bal kéz felé jó néhány hordó állt, mellettük néhány zsák, azon túl kampókra akasztva vadállatok tetemei sorakoztak. Jobb felől halomba hányt fegyverek vonzották a tekintetet. Egy darabig eljátszozott a gondolattal, hogy elvesz valamit, de végül mégsem tette. Estig még rengeteg munka vár rá, és az örök szeme előtt lesz, nagyon könnyen észrevehetnek nála bármit. Inkább nem kockáztatott.

A fegyverek mellett egy másik halom magasodott: ide szórtak le minden mást, amit a foglyoktól elszedtek. Csak itt lehetett az üveg.

Óvatosan kezdte meg a kupac átvizsgálását. Mivel a feketemágus és társa került ide legutoljára, az ő felszerelésüknek a halom

tetején kellett lennie.

Hamar megtalálta Leron tarisznyáját, és benne egy fura alakú kést, apró, különös porokat tartalmazó zacskókat és fél tucat üvegcset – közülük háromban lötyögött zöldes folyadék. Kiemelte az egyiket, majd a tarisznyát visszatette a halom tetejére.

Ezúttal azonban nem volt elég óvatos. A tarisznya lecsúszott a halom tetejéről, és a földre esett: az üvegek nagy zajjal törtek apró szilánkokra.

Kintről dühös morgás hallatszott. Mielőtt Khaled bármit tehetett volna, kivágódott az ajtó, és az őr kukkantott be. Előbb csak kíváncsian, de mikor meglátta a rabot, azonnal a fegyveréhez kapott.

Khaled vigyázva a padlóra helyezte az üveget, és a fegyverekig hátrált. Tudta, hogy komoly bajban van. Régebben nem okozott volna neki gondot eltenni láb alól egy akadékoskodó orkot, de már nagyon rég volt, hogy utoljára küzdenie kellett, és túlságosan gyengének érezte magát. Ráadásul most nem volt elég egyszerűen csak legyőzni ellenfelét: Ha csak egyetlen sebet is kap, a bányában árulóává válik.

Mialatt az ork fegyverét lóbálva közelített, megpróbált még rémültebbnek látszani, mint amilyen volt. Közben kiválasztott a halomból magának egy rövid kardot, de még nem nyúlt érte: higgye csak az ork, hogy tehetetlen ellene, akkor nem fog segítséget kiáltani.

A számítás bevált: az ork kivillantotta sárgás agyaráit, majd rohamra indult.

Khaled a földre vetette magát, és megmarkolta a kardot. Az ork fegyvere valahol a feje fölött száguldott el, és az őrnek már nem volt ideje, hogy fékezze a lendületét: a penge a gyomrába hatolt, és a hátán bukkant ki. Khaled elengedte a kardot, talpra ugrott, és egy jól irányzott ütéssel elnémította.

Könnyebben ment, mint remélte.

Arról viszont fogalma sem volt, mit tehetne a hullával.

\*\*\*

Alig fertályórával az ebédidő vége után újra kiparancsolták a társaságot a szabadba. Nem mondta senki, de a cella lakói tudták, miért. Khaled nem látta értelmét, hogy eltitkolja előlük. A nekromanta nem volt velük. Az italát azonnal felhajtotta, amint Khaled átnyújtotta neki, hiszen az üveget képtelenség lett volna elrejtetni, és az megkezdte munkáját: elszívta Leron életerejét, hogy mágikus energiává formálja azt. A hatást



látva a cella lakói már-már kételkedni kezdtek benne, hogy Khaled a jó üveget hozta el, mert Leron előbb köhögni kezdett, majd térdre hullott, izzadt és reszketett. Elég rosszul lett ahhoz, hogy még az örök is belássák, képtelen folytatni a munkáját, így a cellába kísérték.

A bánya bejárata előtt kétszáznál több rab sorakozott fel, öt-tíz fős csoportokba tömörülve. Az örök valahogy többnek tűntek a szokásosnál, és fegyverüket szorongatva, lapos pillantásokkal méregették a rabokat.

Hamarosan, két testőre védelmében, a telep vezetője is megjelent. Nagydarab, vállas ork volt, bár szőrzete már erősen szürkült – Ron ránézésre harminc esztendősnak tippelte, ami az orkok között tekintélyes kornak számít. Fegyvert nem hordott magánál, de nem is volt rá szüksége: épp elég fegyveres volt körülötte.

– Meghalt egy őr! – jelentette be, amint a rabok sorfala elé ért. A közös nyelvet használta, amit a rabok többsége megértett, bár a kiejtése távolról sem volt tökéletes. – Lépjén elő a gyilkos!

– Egyenes beszéd – biccentett Ron.

– Mi történik, ha nem jelentkezik senki? – sottogta Khaled.

– Véletlenül kiválasztanak nyolc-tíz rabot, őket végzik ki a bűnös helyett – közölte Rogir. A társaságból, a félorkot nem számítva, ő volt itt a leghosszabb ideje, és az alatt az idő alatt párszor átélt már hasonló.

– Nyolc-tíz? – kérdezett vissza döbbenet Khaled, mire Rogir hevesen bólogatni kezdett. – Na nem, hogy miattam ártatlan emberek halljanak meg?

És már lépett is volna előre, de Rogir azonnal elkapta a karját.

– Ha jelentkezik a gyilkos, nem csak őt végzik ki, hanem mindenkit a cellájából, mint lehetséges társait.

– Maradsz! – jelentette ki Ron. – Itt a többség amúgy is halálra van ítélve, nem kár értük.

A telepvezető várt egy kicsit, de minthogy senki nem jelentkezett, folytatta.

– Sajnos így keményebb eszközökhöz kell nyúlnunk. Minden cellatársaság fel fogja áldozni egy tagját! – Rövid szünetet tartott, és elégedetten nyugtázta a rabok sorai közt kélő halk morajlást, az elszörnyedt hangokat. – De hogy lássátok, milyen jók vagyunk hozzátok, minden társaság szabadon dönthet, ki legyen az az egy.

Ron undorodva köpött a porba, de magában igazat adott az orknak. Ha nem magányos bajkeverőről van szó – amire különben sem lehetett túl gyakran példa –, a bűnösök közül egy mindenképpen lakolni fog. Vizont az, hogy a döntést a rabokra

bízva, kegyetlenség. Vagy legalábbis rosszindulat.

– Döntsetek gyorsan! – csattant fel a telepvezető, látva a tévovázást. – Ha nem tudtok választani, választanak az orkjaim, de nem garantálhatom, hogy ők nem választanak többet!

– Az én hibám – sóhajtott Khaled. – Szóval...

– Eszedbe se jusson! – mordult rá Ron. – Rád még szükségünk lesz! A leggyengébbet adjuk – és ezzel Rogir felé intett.

Mielőtt azonban Rogir reagálhatott volna, Kazak kilépett a sorból, és határozott léptekkel az örök felé indult.

Ron azonnal utána vetette magát. Nem kedvelte ugyan a félorkot, de úgy érezte, a szókésnél komoly segítséget jelenthet még nekik.

De alig lépett kettőt, máris két őrrel találta szembe magát, akik kardjukat a mellének szegezve kényszerítették vissza társai közé. Kazak ork nyelven közölt valamit az örökkel, aminek láthatóan nem örültek nagyon. Hevesen rázták a fejüket, de a félork is hajthatatlannak tűnt. Végül az egyik őr egyenesen a telepvezető elé sietett, és sűrűn Kazak felé mutogatva kezdett magyarázni. Nyilvánvaló volt, hogy az orkok nem szívesen áldoznák fel Kazakot. Az összes rab közül ő bírta legjobban a munkát, és vele volt a legkevesebb baj. Rövid vita után a telepvezető vállat vont, az őr pedig visszasietett Kazakhoz. Egyetlen szót vakkantott neki, erre a félork visszasétált a társai közé. Nem mondott nekik semmit, csak Ron felé vetett egy dühös pillantást.

Hamarosan huszonnyolc friss holttest került az emésztő-gödörökbe – minden cellából egy.

Csak Kazak cellájából nem áldoztak fel senkit.

\*\*\*

Ron éjfél tájt ébresztette a társaságot. Adni akart nekik egy kis időt, hogy valamennyire kipihenjék magukat a megerőltető nap után – az örök az ebédidőben történtek miatt természetesen a szokásosnál is keményebben bántak velük. Ő maga inkább a virasztást választotta. Nem akarta kockáztatni, hogy elnyomja az álmot, aztán ne ébredjen fel időben, mert az azt jelentette volna, legalább még egy napot itt kell töltenie.

A társai nehezen ébredtek, és egy darabig még félálomban pislogtak. De aztán a nekromanta az ajtó elé állva fojtott hangon kántálni kezdett, és néhány másodpercen belül a zár porrá omlott – erre már mind magukhoz tértek.

Ron ráparancsolt a félorkra, hogy nézzen ki – mivel ő volt az egyetlen, aki a sötét folyosón is látott.

Kazak óvatosan nyitotta ki az ajtót.

– Nincs itt senki – sottogta.

– Helyes – bólintott Ron. – Akkor, ahogy megbeszéltük! Leron bólintott, aztán Kazak nyomában kisuhrant a cellából.

A terv a félorkra épült. Ron csak azért, mert a lehető legnagyobb zavart akarta okozni, a többiek azért, mert senkit nem akartak a börtönben hagyni, de mind egyetértettek abban, hogy minden rabot szabadon kell eresztetni. Kazak beszámolójából kiderült, hogy az összes kulcs a bejáratnál posztoló két őrnél van, első lépésként ezeket kellett megszerezni. Az örök szobája teljesen nyitott volt a folyosó felé, így észrevétlenül megközelíteni nem lehetett, ezért döntött úgy Ron, hogy Kazakot küldi előre. Bárki mást pillantanának meg az orkok, gondolkodás nélkül támadásba lendülnének, de ha ezt az ártatlan óriást látják kísértálni a börtönből, biztosan meg fognak lepődni – ez pedig elég időt biztosít Leronnak ahhoz, hogy elintézzék őket.

A nekromanta vigyorogva tért vissza a kulcsokkal néhány perccel később. A nyomában a félork lépkedett, két ócska kardot szorongatva. Kicsit kábultnak tűnt – na persze, neki, aki a légynek sem tudott volna ártani, komoly megrázkódthatás lehetett a két halott látványa.

– Rogir, te jössz! Amilyen gyorsan csak lehet, aztán gyere utánunk! – adta ki Ron a következő parancsot.

Rogir átvette a kulcsokat a nekromantától, és útnak indult. Ron elégedetten vette tudomásul, hogy a jelek szerint mindenki elfogadta őt parancsnoknak – még ez a csontsovány alak sem ellenkezett, pedig bizonyára nem esett túl jól neki, hogy Ron őt szánta áldozatnak délután, és most is ő kapta a legveszélyesebb feladatot.

Ron elvette a fegyvereket a félorktól, és az egyiket Khaled felé nyújtotta. Majd intésére az egész társaság megindult a kijárat felé.

Végigrohantak a folyosón, átléptek a halott örökön, és megálltak a külső ajtó előtt. Ansgar kísérletképpen meglökte... nem volt bezárva. Vártak néhány percet, hogy Rogirnak legyen ideje néhány cellát kinyitni, majd mikor hátulról kiáltásokat hallottak, kiosontak az éjszakába.

Abban hiába reménykedtek volna, hogy az örök nem fedezik fel őket, hiszen innentől a falig nyílt terepen kellett keresztülvágniuk. Ezért kellett várni, hogy a többi rab vonja magára az örök figyelmét. A számítás bevált, mert alig tettek meg néhány lépést, felharsant a riadó, és az orkok rőfögésre emlékeztető nyelven kiadott parancsszavak verték fel az éjszaka csendjét.

– Mindenkit a rabok szállására vezényelnek – fordított a félork.



# HORVÁTH TAMÁS: A SZÖKÉS

Elfeledett Pergamének

— Történetek az Erioni Hercegi könyvtárból

Kazak útmutatásai alapján – kis kerülővel – a raktárak felé vetk az irányt. Normális esetben errefelé volt a legtöbb űr a falakon belül, ezért a külső űrség itt volt a leggyengébb. A benti űrök pedig mind a börtön felé rohantak.

A társaság gond nélkül jutott el egészen a raktárakig. Itt azonban két orkba botlottak, akik láthatóan nemrég ébredtek, és félálomban igyekeztek a börtön irányába. Az orkok meglepődtek, nem számítottak rá, hogy néhány rab már ki is jutott, de azért habozás nélkül támadásba lendültek.

Ron intett Khalednek, és ketten álltak az orkok útjába. Leon erőit későbbre kell tartogatni, ezek pedig itt nem lehetnek komoly ellenfelek.

\*\*\*

Rogir már a tizedik ajtónál járt, mikor kint felharsant a riadó. Legszívesebben azonnal elrohant volna, de nem akart itt hagyni senkit, így habozás nélkül a következő ajtóhoz lépett. A már kiszabadított rabok is elnémultak pár pillanatra, mikor meghalották az orkokat, de aztán egyikük határozott hangon parancsokat kezdett osztogatni, és pillanatok alatt hadrendbe állította az embereket. Rogir szomorúan gondolt bele, hogy ezeknek a kimerült, éhségtől legyengült, fegyvertelen szerencsétlenek milyen kevés esélyük van az orkokkal szemben, de a maradás a biztos halált jelentette volna, tehát mindenki a szökést választotta.

Nem szólt semmit, csak elfordította a kulcsot a zárban – eddigre már mindenki tisztában volt vele, mi történt. Sorra nyitotta egyik ajtót a másik után, a rabok pedig azonnal kitörték, és csatlakoztak a kinti tömeghez.

Mire az utolsó cellát is kinyitotta, az űrök megérkeztek a bejárathoz. Elkeseredett küzdelem vette kezdetét. Rogir hallgatott pár pillanatig, aztán a folyosó végén levő ajtóhoz lépett. Ron szerint ez volt a hátsó kijárat, ezen át csatlakozhat a többiekhez.

Kézébe vette az utolsó kulcsot, és ezt az ajtót is kinyitotta. Aztán döbbenet bámulta az apró, üres, ablaktalan cellát.

\*\*\*

Ron egyetlen csapással küldte a túlvilágra ellenfelét, aztán hátulról szúrta le azt, amelyik Khaleddel küzdött. Vigyorogva törölte a véres pengét a nadrágjába. Majd a félorkra pillantott, aki megkövültén bámulta az orkokat.

– Kazak! – kiáltott rá. – Merre?

A félork felnézett, de nem úgy tűnt, mint aki felfogta a szavak értelmét.

– Arra – intett helyette Khaled bal kéz felé –, a toronyba!

Alig mondta ki, ordítás hallatszott a jelzett irányból, és nyílvevesszők süvítettek feléjük. Az egyik Khaled torkába, a másik Leron combjába fúródott. A nekromanta dühösen felszisszent, aztán néhány szót köpött a torony felé, mire bal tenyeréből vakító villanással villám csapott ki. A fény egy pillanatra megvilágította a környéket, és láhatták, amint az egyik űr feketére perzselődve hanyatlik hátra. A másik értetlenül pislogott társára, de már nem volt ideje felfogni, mi történt – a következő villám őt vette célba.

– Kazak, segíts Leronnak! – szólt Ron a félorkra, aztán meg sem várva a többieket, elindult a torony felé. Az iménti villámfénynél tisztán látta a torony aljában megbújó ajtót. Azon át feljuthatnak a falra – onnan pedig majd csak lejutnak valahogy a túloldalra.

Leront végül Ansgar támogatta el toronyig, miközben a félorkot is terelnie kellett. Nem akart arra gondolni, milyen jó célpontot nyújtanak most a szomszédos tornyokban megbújó űrök számára. Remélte, hogy azoknak épp más dolguk van, és nem érnek rá errefelé figyelni – vagy hogy a villámok meggyőzték őket róla, jobb, ha inkább valahol máshol vannak.

Ron ezalatt feltépte az ajtót, és a meredek lépcsőn felrohant a toronyba. Fegyverét maga előtt tartotta, minden eshetőségre felkészülve, de nem támadta meg senki, csak a két elszenesedett hulla maradt odafent. Azért kicsit összébb húzta magát, hogy a mellvéd a lehető legjobban takarja, és úgy pillantott le a fal túloldalán.

– Hét-nyolc méter lehet – közölte a többiekkel, mikor felértek.

– De ugranunk kell.

– Tréfálsz? – morgott a nekromanta.

– Van jobb ötleted?

– El ne kezdjetez itt vitatkozni! – vágott a szavukba Ansgar. – Úgy látom, társaságunk akadt!

A villámok a jelek szerint mégsem ijesztették el az űröket: egy kisebb osztag, hat űr tartott a torony felé. Ron gyorsan körbenézett a toronyban: az egyik űr íja csodával határos módon épségben maradt. Bár a sápadt hold fényénél az orkok nem ígértek túl jó célpontnak, de úgy gondolta, megér egy próbát.

Ansgar lebukott a mellvéd mögé, hátha az orkok is löni akarnak, és magával rántotta Kazakot is, aki még mindig nem adta

jelét, hogy tenni akarna bármit is.

– Nem akarsz segíteni a barátodnak? – kérdezte a nekromantától, aki elgondolkozva bámulta a falon túlrá.

– Gondolkozom – morogta Leron.

Ron első két lövése célt tévesztett, a harmadik azonban harc-képtelenné tette az egyik orkot. Eddigre azonban a többiek elérték a torony alját, és bevonultak a nyitott ajtón. A nagydarab férfi káromkodva hajította el az íjat – semmi kedve nem volt túlerővel szembekerülni.

– Leron! – ordított a nekromantára. – Őt ork jön fölfelé! Kitaláltál már valamit?

– Nincs jobb ötletem az ugrásnál – vont vállat a kérdezett.

\*\*\*

Hiába voltak fegyveresek az orkok, a rabok elszántsága és túlereje végül legyűrte őket. És a túlélők nem elégedtek meg azzal, hogy kiszabadultak: felkuttattak minden orkot, akiben még pislakolt az élet, és legyilkolták őket. Aztán megrohanták a raktárt, és kihordták belőle minden hasznosíthatót, végül pedig felgyújtották az összes épületet, és csak ezután távoztak. Ron, Leron és Ansgar, bár az ugrástól mindhárman komoly sérüléseket szenvedtek, ezt már nem várta be – még az éjszaka folyamán útnak indultak a legközelebbi ember lakta város felé. Kazak nem tartott velük. Csak nézte, mi történik a falakon belül.

És sírt.

Angar megpróbálta indulásra bírni, de egy idő után feladta ő is. Ron közölte vele, hogy nem várnak tovább, döntsön: velük tart, vagy a félorkkal marad.

Sajnálta a félvért, aki az otthonát veszítette el, és most nincs hová mennie. De rá a szabadság várt. Így halkán elköszönt Kazaktól, és elindult a többiek után.

Egy emberöltő kevés az ékszerészet  
művészetének kitanulásához.  
Tekintsd meg egy törpe szaktudását!  
*Turgebaalg mester*  
a **Köves utcában.**

## CORDAN AB VENOMA

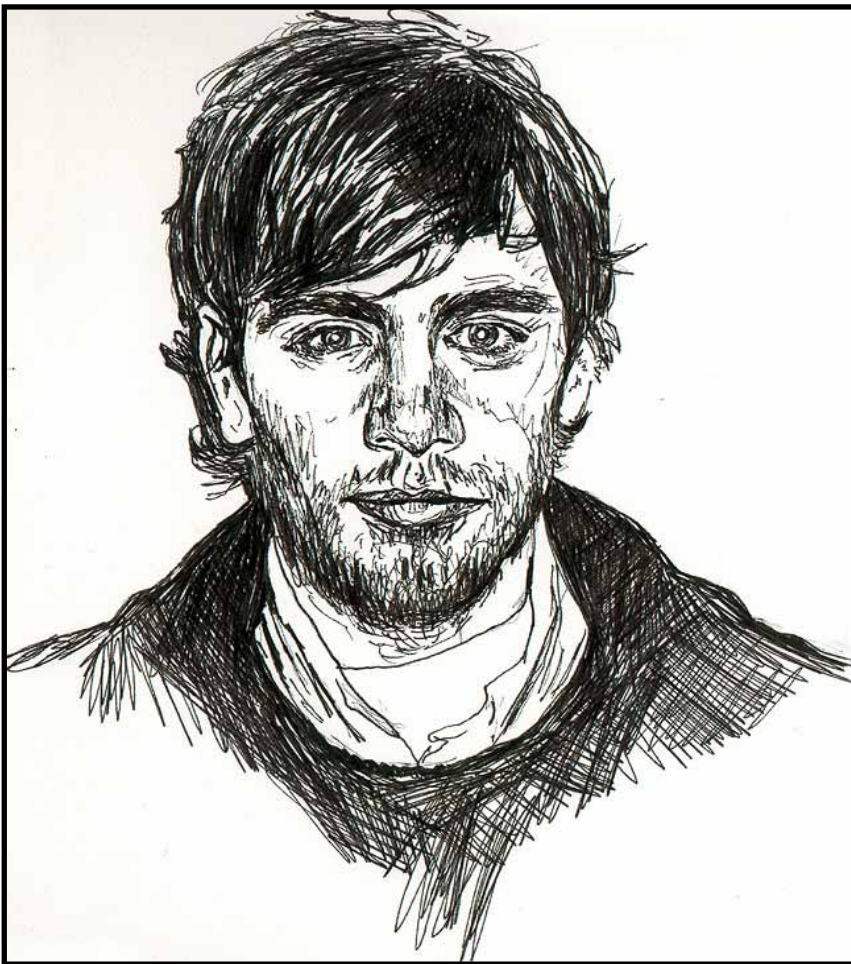
Arcképcsarnok

— Akikről érdemes tudni.

Szerkesztőségünkben hosszas vita előzte meg az Arcképcsarnok ehavi cikkének megjelenését. A most bemutatásra kerülő történet merőben más, mint az eddig megjelentek, egy ellentmondásos ember életéről szól mutatja be. Több helyen is az ő szavait használom – ezzel nem szándékom indulatokat kelteni, pusztán szeretném minél jobban bemutatni ezt a megdöbbentő személyiséget: Cordan ab Venoma lovagot.

Már találkozásunk sem volt éppen hétköznapi, sem kellemes. Mikoron ugyanis betértem kedvenc ivómba, hogy jegyzeteimet egy finom sör mellett rendezzem, az őrség elől visszavonuló lovag és társai megszállták a termet, és túsruk ejtettek minket. Hosszas, idegölő várakozás következett, mindenki reszketett a félelemtől. Alaposan megdöbbentett, mikor a lovag hozzám fordult, és – mondván, látja nálam a papirost és a tollat – rám parancsolt, hogy elmondása alapján vessem papírra élete történetét és

dicső tetteit, mert meg kívánja azokat örökíteni az utókor számára. Először ijedten szabadkozni próbáltam, de a lovag amúgy csinos arcán eluralkodó háborzongató vicsor meggyőzőtt, hogy ez nem jó ötlet. Mit tehettem hát? – fFogtam a tollamat, és jegyzetelni kezdtem. Úgy tűnt, ez kedvére való: kényelembe helyezkedve kezdte történetét, én pedig megpróbáltam némi nyugalmat erőltetni magamra, mert kezeim erősen remegtek.



Venoma lovag a Szent Földön, Akvilona tartományban született, egy kegyetlen rablólovag és egy férje brutalitásától elgyengültakarát vesztett nemesasszony egyetlen gyermekeként. Családjá az idők során – ősei és apja elnyomó uralkodása alatt – nagy vagyonra, de kevés megbecsülésre tett szert. Állandó, titkos háborúságban álltak más, erősebb családokkal. Anyjában nem volt már elég lélek,

hogy bármit is tegyen fiáért, két évvel gyermeke születése után belehalt szenvedéseibe, amiket férje okozott neki. Gyenge volt, ezért Ranagol halállal büntette – fia sosem érzett iránta semmit. Így Cordan csak apjáról vehetett példát, bár az őt is ugyanolyan brutalitással kezelte, sosem múló gyűlöletet keltve a fiúban. Ez szavaiból is érződött, olyan haraggal beszélt apjáról, amivel csak egy halálos ellenségről szokás – dühös szavai halálra rémisztettek minket, sőt, még társai is felhagytak a foglyok ijesztgetésével.

De mindezek ellenére az alma nem esett messze a fájától. Már apró gyermekként elvetemült jellem volt, akinek mások szenvedése okozott örömet. A gyilkos ösztön késztetését először apró, majd nagyobb állatokon, végül az udvarház rab-szolgáin élte ki. Hosszan ecsetelte borzasztó mód-szereit, még a szőr is felállt tőlük a hátamon. Mire felnőttkorba lépett, hírhedettsége már apjával vetekedett. Szomszédai kiköptek neve hallatán, az eladósorban lévő hajadonok rettegtek tőle és háborzongató balladáitól – embertársai fájdalommal mellett ugyanis ez volt másik kedves szenvedélye: a költészet. Minden bizonnyal nagyszerű dalmok lehetett, mert hangja nagyon kellemesen csengett – csak ne üvöltött volna valahol a mélyén a gonosz örület!

Venoma lovag tizennyolc esztendő volt, mikor családja utálói és ellenségei közös megegyezéssel újabb árnyékháborút hirdettek, ezúttal végleg az elpusztításukra törekedve. Bár az idősebb Venoma egy egész corgát állított szolgálatába, ez sem menthette meg. Az évszázados gyűlölködés indulatai kifakadtak, az orgyilkos török és sötét praktikák mindössze fél esztendőkét hónap alatt felőrölték a Venoma család erejét. Kastélyukat porig égették, az idős Venomátlovagot fia szeme láttára húzták karóba a lángoló udvaron. A lovag





# CORDAN AB VENOMA

Arcképcsarnok

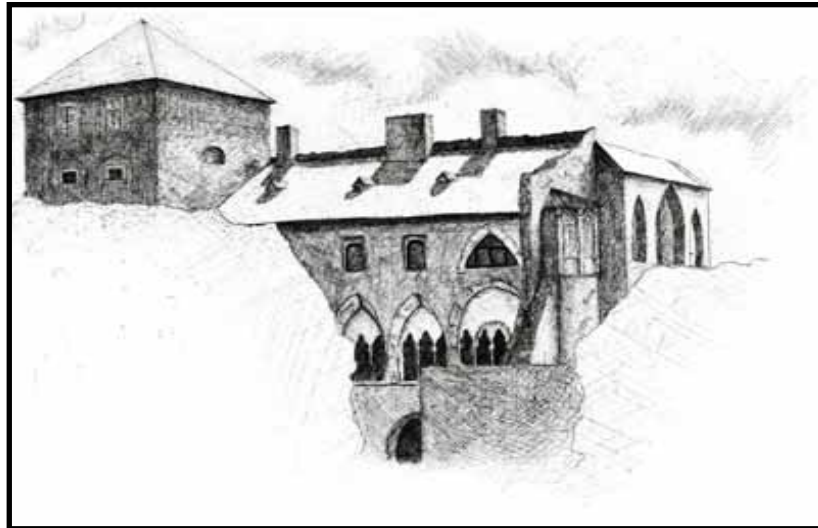
— Akikről érdemes tudni.

kiváló előadó, ezt meg kell hagyni, meséje nyomán szinte magam előtt láttam az eseményeket – bár elborzasztott, amit mutatott nekem. Földjeiket elbitorolták, nevüket kitörölték a krónikákból – de nem végeztek tökéletes munkát. A rongyokba öltözött Cordan a menekülő szolgák közé vegyülve kiszabadult a ramierák gyűrűjéből.

Hónapokkal később az ifjú eljutott Warvikba, eddigre elég gazdagságot halmozott fel, hogy újra nemesnek érezhesse magát. Értékeit meggyilkolt emberektől szerezte, akiket szenvedélyének kielégítésére is felhasznált – a szörnyű haláleseteknek hamar híre ment a tartományban. Ezek a hírek hozták el sorsa fordulópontját, amelynek köszönhetően végül elfoglalhatta a neki szánt helyet Ranagol terveiben. Egy sötét éjjelen fegyveresek gyűltek köré az árnyakból. Kifejezték elismerésüket eddigi alkotásai iránt, és helyet kínáltak neki a Dea Macula lovagrend soraiban. Cordan már sokat hallott a halál és kín művészetét gyakorló hóhérhoéptákról, és úgy vélte, köztük végre kiteljesedhet. Igyekvő és elkötelezett tanítvány vált belőle, tehetségét felismerve a legnagyobb művészek vették szárnyuk alá. Művészeket mondott, holott bárki, aki valamelyest ismeri ezeket az embereket, tudhatja, hogy nem így van. Így voltam ezzel én is, és jó előre irtóztam a folytatástól.

A lovag megismerkedett a régi mesterek örökkévaló hagyatékával, akárcsak az új nemzedékek nagyszerű alkotásaival – példaképét is utóbbiak közül választotta, Dequator Marses nagy csodálója volt. Végül rég látott tehetségű művészé

lett, ihletett versei a fájdalmas végzetről és az elmúlás vörös fényében ragyogó, kimetszett szívről az egész rendben elismerést szereztek neki. Egyik versét el is szavalta az ivó kényszerű közönségének. Mire a végére ért, néhány elájultak az iszonyattól,



mindenki más émelygett szavaitól. Kezem úgy remegett, hogy jó darabig nem is tudtam folytatni az írást. A lovag már a dühroham jeleit mutatta, mire rá tudtam venni magam a folytatásra.

Első mesterművét egy öttagú család koponyáinak és zsigereinek felhasználásával teremtette meg, egy vad vihar által téve teljessé az alkotást. Azonban itt nagy hibát vétett: a nemesi vérű család, akiket kísérik lemészárlása után ihlete vásznául választott, Warvik egyik nemesi családjának hercegének kedvelt hűbérese volt. Az egész tartomány Cordan ellen fordult, így hatodmagával menekülni volt kénytelen, ha nem akarta a sötét hírű Gáton végezni.

A Kereskedő Hercegségeken és a Hat Városon át

hatodmagával eljutottak el a Déli Városállamokba. Hosszú útjukat nagyszerű mesterművek jelezték, de a tudatlan parasztok nem ismerték fel bennük a Ranagol-adta ihletet, iszonyú barbárságnak bélyegezték alkotásaikat. Önjelölt igazságtevők eredtek a lovag és társai után, megkeserítve mindennapjaikat. De ezekből új remekművek is születtek, példázatok a nagyok ellen ágáló parányokról, minden korlátolt lélek okulására. Venoma lovag arra is ráébredt, hogy az üldöztetés egyúttal remek lehetőség, hogy bizonyítsa Ranagol előtt, hogy ő nem gyenge, elbukott senki, akit kutyaként űztek ki hazájából. Ahogy műveik egyre merészebbek és grandiózusabbak lettek, úgy szaporodott ellenségeik száma – végül a pyarroni Inkvizíció is a nyomukba eredt. Az istenek hatalmától támogatott papokkal szemben kevés esélyük volt, bár ezt nem szívesen ismerték be. Folyamatos harcok közepette egyre északabbra kellett hátrálniuk, két bajtársukat is elveszítve a küzdelmes úton. Így jutottak végül városunkba – és így juthatott tudomásunkra ez a hátborzongató történet.

A folytatásról nem sokat tudok. Az őrséggel folytatott alkudozás után a lovagok egy tússzal elhagyták az ivót. Később, a tanúvallomások felvétele során a katonák elmondták, hogy a hóhérhoépták véres küzdelemben egéruat nyertek. Venoma lovagot immár Godorában is nagy erővel keresik, a nagytiszteletű Hherceg pedig futárt küldött Abasziszbá és az Északi Városállamokba is a rettegett férfiúközörség hírével. A magam részéről én szívből remélem, hogy soha többé nem fogok még csak hallani sem Cordan ab Venomá-ról, története és tettei így is kísértetni fognak életem végéig.

**H**ogy ki vagyok? Úgy hittem, már tudod. A homály lelke vagyok. Én vagyok a fekete ragyogás az éjszakában, az üresség álma, a rettegés jeges lángja. A lélek, melyet az idők kezdetén zártak a hold fekete ezüstjének szilánkjába, hogy az idők végezetéig se fedje senki a föld kerekén: a valóság nem létezik, tünékeny fantom csupán.

Nem hiszed? Akkor hát lásd, és rettegi! Lesújtok, és kihúny a bátorság, és meghal az akarat. Hideg homályba borítom a földet, mely kifakítja a világ színeit és feloldja a létezés bilincseit. A teremtés műve számomra illúzió csupán, játékszer, mely formálható, de szét is zúzható.

Hát ez vagyok én: Nazgaron, a Homályszővő.”

(részlet Az örület kilenc hadjárata című toroni periddo-darabból)

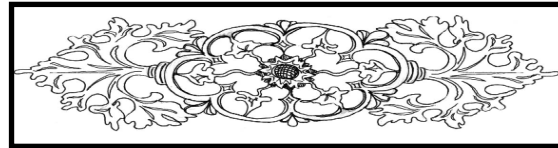
Néhány ősi, ködös történeten kívül a fenti színmű mesél csupán erről a borzalmas relikviáról, amit Homályszővő néven rettegtek a régmúlt Káoszkor népei. Minden legenda kicsit másképpen emlékezik a történetekre, de alapvetően mindegyikük ugyanazt a képet tárja elénk. A dawai birodalom Ryekkel vívott háborújában az örült máguskirályok megalkottak egy legyőzhetetlen fegyvert, mellyel diadalmaskodhattak volna a démonok országa felett. Sötét örületük minden mélységét belekovácsolták a valóságtorzító kardpengébe, aztán rászabadították a gyanútlan világra. Ám mindössze kétszer tudták felhasználni, mert a Homályszővő kitört uralmuk alól. Első csatájában iszonyatos pusztítást végzett, rémítő legendák sokaságát



indítva útjára. Ezután már senki nem volt képes irányítani. A következő csatában elpusztította hordozóját – és vele együtt mindenki mást is. Ryek és Dawa seregének java a halott torzóvá facsart valóság egy darabjával együtt sápadt ki a létezésből. Magáról a fegyverről még kevesebb tény áll ren-

delkezésre, hisz aki látta, valószínűleg nem tudta már elmondani senkinek. A kard pengéje a krónikák szerint akárha egy fekete fémszilánk lenne, kimunkált forma nélkül. Hogy miből készült, rejtély, a homályos szövegekből lehetetlenségnek tűnik kihüvelyezni – egyesek feketelunírnak, mások meteoracélnak gyanítják.

A Homályszővőről többé nem szóltak legendák, remélhetőleg mindörökké eltűnt a világból. Talán meg is semmisült a saját maga kavarta káoszban. Bár a legendához nincs köze, talán érdemes megemlíteni egy furcsaényt, mely a fenti periddo-hoz kapcsolódik. Az örület kilenc hadjárátát nagyon ritkán adják elő. Ugyanis a Homályszővőt játszó színész már a darab alatt látható rosszulléttel és elmezavarral küszködik, szerepe végeztével pedig, lelépve a színpadról, habzó szájjal, iszonyú fájdalmak közepette szenved ki.



„Sosem gondoltam volna, hogy valaha is eljutok az Elátkozott Vidékre. Most sem sikerült volna, ha nincs az a fura lámpás, amelyről Tersein olvasott először egy dohos tekercsen. A sok rémhír még talán iga-zabb is, ha lehet így mondani, mint ahogy mesélik őket. Lépten-nyomon oszló holttestek, amelyek mégis mozognak, visító kísértetek erdőről ne is beszéljünk. A vadonnan még csak megbirkóztunk, de a sétáló hullaseregekkel nem mentünk volna sokra... még a csontjainkat is széthordják, ha nincs a lámpás. Először nem is hittem, hogy ez a rozsdásodó, horpadt

vasvázú vacak képes arra, amit a régi iromány állít: hogy fénye távol tartja a nyughatatlan holtakat. Belenézve már kissé hihetőbb lett a történet: kanóc helyett egy opálos fehér kristály trónolt a vasajtócskák mögött, amely halovány fehér fényvel világított. Na, gondoltam, ezzel nem sokra megyünk, ám Tersein elmondta, hogy a tekercs

szert, ha egy bátor, rendíthetetlen ember emeli fel a lámpást, az ő kezében tucatnyi máglya erejével lobban fel. Neki elhittem.

A próbára nem kellett sokat várni: összefutottunk tucatnyi parázsló szemű halottal. A lámpa a kezemben hirtelen hatalmas villanással izzott fel, messzire szórva tiszta fehér fényét. Teljesen váratlanul ért a dolog, hiszen kezeim úgy reszkettek a félelemtől, hogy a lámpást is majdnem elejtettem. Méghogy csak bátor emberek kezében! Akkor először – és utána még nem egyszer – hálát adtam az isteneknek, hogy a lámpás nem olvasta azt a bizonyos tekercsent. A holtak ijednek tűnő mormogással húzódtak szét, sokuk elfeküdt, és fel sem kelt többé. Később másokkal is találkoztunk, akik már nem bizonyultak ilyen félnéknek, de könnyen levágtuk őket, mert a lámpás fénye mintha fájdalmasan beléjük mart volna. Talán mégis lehetett valami igaza a régi tekercsnek, mert idővel magabizásom némileg nőtt – és a fény ereje vele együtt.”

A fenti beszámolót Erethal, Krad lovagja vetette pergamenre, s belőle könnyen felismerhető a Léleklámpás – ezen varázstárgyat hat emberöltővel ezelőtt készítette Doral Marnik, Darton hű szolgája. Céljaul azt tűzte ki, hogy segítséget nyújtson társainak és bárki pyar hitű léleknek a halálon túli borzalmak elleni harcban. Darton teljesítette kérését, így készültek el a lámpások (összesen öt darab), hogy fényük túlragyogja a sír sötétjét. A Léleklámpás nem tesz kivételt az emberek között, bárkinek segítségére van, ha valamely pyar isten hitét vallja. Alszik, míg a közelébe nem téved egy élőhalott – akkor aztán dühös villanással lobban fel a szent fény, messzire úzva a botor holtat. Más forrásokból kitűnik az is, hogy nem csak az anyagi lények ellen ad védelmet, hanem a láthatatlan kísérteteket is távortartja. Az egyszerűbb élőholtakat sokszor megszabadítja szenvedésüktől, végső nyugalmat ajándékozva nekik, a magasabbrendűeket pedig eléggé megzavarja ahhoz, hogy legyőzésük ne jelentsen problémát. Egy leírás még azt is tudatja velünk, hogy a lámpásnak van még egy képessége, de ez már csak Darton papjai számára elérhető. Egy rövid ima hatására a lámpás pázmába sűríti fényét, és vakító pörölyként sújt le vele. A megtámadott élőholt azonnal porrá omlik, de legalábbis végzetes sérüléseket szenved. Aki pedig bátran, eltökélten száll szembe az élet ellen-



segeivel, annak kezében a Léleklámpás még erősebb fegyverré válik, ereje megsokszorozódik, fénye messzire világít a sötétségben.

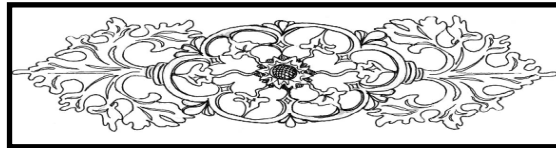
\*\*\*

„Borgózós fejjel indultam haza a Döglött Patkány fogadóból. Kivertünk néhány nagyképű, szemtelen suhancot a kocsmából. Alaposan elintéztük őket, de az egyik olyan ütést mért a fejemre, hogy csak szédelegtem. Végül egy penészes fal lett a támaszom, melynek tövébe lekuorodtam. Szunyókálásomból dulakodás hangjai ébresztettek: két szajha esett egymásnak. Bár meg kell hagyni, igen csinosak voltak. Végül az egyik erősebbnek bizonyult, leteperte ellenfelét. Valami megcsillant a győztes tenyerében, majd az elesett homlokához nyomta. Nem tudom, mit csinálhatott vele. Mire újra fölébredtem iszonyúan hasogatott a fejem. A lány még mindig ott feküdt a földön, gondoltam, megkérdelem, nem akar-e keresni egy kis pénzt. Egy ezüstmű nem kérhet többet. Felráztam hát. – Hé te lány, hogy hívnak? – kérdeztem. Nem mintha érdekelt volna, de próbáltam kedves lenni. – Nem tudom – jött a furcsa válasz. – Mennyi? – tértem rá a lényegre. – Mi mennyi?... – A béréd – válaszoltam idegesen, és félreérthetetlen mozdulatot tettem. – Nem! Semennyi! Tűnjön el! Hagyjon békén! – kiáltotta a lány, félrelökött, és megpróbált felkecmeregni. Megvont a vállam, találok én mást helyette. – Ne, várjon! – szólt utánam tétován. Az arca teljes bizonytalanságot tükrözött. – Hol vagyok?”



Mara Elenaron boszorkány útját emlékvesszett emberek fémjelezték. Bárki, aki az útjában állt, elfeledte összes emlékét. A nagyhatalmú szépséget egy emberöltőnyi keresés után Erenben sikerült elfogni, a vesztőhelyről mégis százak szeme láttára vált köddé. Titkára azonban fény derült.

Az ősidőkből származó aranyveretes obszidián medált, az Emléklópót a Karertoni Enciklopédia, a kétezer éves legendárium is megemlíti. Állítólag egy nagyhatalmú crantai szerafista tulajdona volt, s a legenda szerint egy demontól kapta örököül. A veszedelmes tárgy pedig ismét feltűnt. A boszorkány állítólag az Elátkozott Vidéken tett kalandozási során talált rá félelmetes fegyverére, amelyet mindig a tenyerén hordott. Igazi ereje abban rejlik, hogy hordozója képes befogadni az ellopott emlékeket, mindig a legutolsó személységzavart okozott a viselőjénél. Sajnos a boszorkány eltűnésével a crantai Emléklópó nyoma is a semmibe veszett.



„A nehez, vértől mocskos kard egyetlen csapással választotta el a katona fejét a testétől. A torzó földre hullott, halott társai mellé. Uradihc Kaleen, Uwel bosszúálló rendjének vezetője új ellenséget keresett magának. Kékezüst páncélja hátán néhány veszedelmes túske hirtelen meghatalmasodott felnyársalva a gyáva támadót. Uradihc megfordult. A páncél áldozata térdre esett, a lovak pedig megszabadította további kínjaitól. Eztán

oldalra szegezve fegyverét, hogy egy bűnös lélek hasát metssze ketté, szabaddá téve a beleket és gyomrot. Uradihc páncélja újabb támadójának ütését hátrította el, szinte önálló életet élve gazdája védelmében. Az ellenség katonái lassan fogyatkoztak. Uwel felszentelt hívei bosszújukat teljesítve a Rendren várát ostromló csőcseléket kardélre hányták. Már csak páran maradtak: az ostobák és az örültek.”

Uradihc Kaleen lovag Sorquas Devastor után a második leghíresebb Uwel hívei közül. Magától a bosszúálló istentől kapott páncélja legendás szinte minden vidéken. A dísztelen, hihetetlenül könnyű teljes vértezet maga választja meg a gazdáját, akit minden eszközzel megvéd – ha kell veszedelmes tuskéket növesztve magából, vagy máskor sugallva a veszélyt vagy a helyes mozdulatot. Uradihc legyőzhetetlensége minden ellenfele szívébe félelmet plántál, s így többnyire nem is szükséges elmondania jövőete célját. Ritkán akad olyan botor lélek, ki szembe merne szállni vele.

Dzsenorhal



## Impresszum

Az Erioni Harsona független hírlap.  
Felelősséget vállal: Adras Tamon

### Szerzők:

Broggendag Pidban – idegenek kérdezője  
Dolin Reval – fogadók ismerője  
Dzsenorhal – legendák bűvára  
Gilean Kadving – udvarok vendége  
Hilgenor – a Lar-Dorban tanult tudós fő  
Lenera Wenich – mesterjós és látnok  
Malakor testvér – csillagok fürkésze  
Mervan atya – tájak, népek felelőse  
Nerina Dinn – Torozon híreivel  
Százujj Galen – népek játékaival  
...és még sokan mások.

lapunk kinézetéért felelős:

Gildorn T'Hogran

E szám elkészült P.sz. 3689-ben, Alborne  
tercében, a Lant havának 10. napján.

Köszönettel tartozunk minden közreműködőnek, és különösen az alábbiaknak:

A papírt a tiadlani illetőségű Naval kereskedőcsalád bocsátotta rendelkezésünkre.

Festékünk receptjét **Gunibar mester**, a híres törpe festőművész árulta el nekünk.

Erion hercege, maga **Escanor om Viniel** is támogatásáról biztosított bennünket.

„Csak a meséken át ismersz meg,  
miféle világba léptem épp be.”

/Michael Ende/

Kedves szerepjátékos,

Idén ismét megrendezzük a Rúna Tábort, s ahogy tavaly, most is a remek hangulat, a baráti társaság és a felejthetetlen élmény a cél. Idén a festői szépségű gyömrői Teleki-kastélyban várunk benneteket, s reméljük, hogy a régi ismerősök mellett új játékosokat is üdvözölhetünk majd.

**Helyszín:** Gyömrő, Teleki-kastély

**Időpont:** 2006. július 18-23. (kedd-vasárnap)

*További információk:*

*www.runatabor.com*

*E-mail: info@runatabor.com*

*Tel: 20/332-0399 vagy 20/236-9551*



**Erioni Harsona 5. szám.** Az Erioni Harsona ingyenesen letölthető, háromhavonta megjelenő e-folyóirat, mely létrejött az Erioni Harsona munkatársainak közreműködésével: Csepeli Noémi, Czopkó Róbert, Grandpierre Dorottya, Horváth Károly, Horváth Tamás, Juhász Péter, Kátay Gergely, Nagy Dániel, Pákh Dorottya, Petrétei Dávid, Sulyok Márta, Szalay Gergely, Szrapkó Zsolt, Varga János. Külön köszönet Gáspár Péter (Jan van den Boomen), Kornya Zsolt (Raoul Renier), Molnár Gábor (John J. Sherwood) és Dr. Pálinkás Imre (Alan O'Connor) uraknak a szó- és írásbeli segítségért, valamint BePének és az RPG.HU-nak a támogatásért és a tárhelyért. Az Erioni Harsona szeretettel várja az újságba illő anyagaitokat, a világgal vagy az újsággal kapcsolatos kérdéseiteket, véleményeket az [erioniharsona@freemail.hu](mailto:erioniharsona@freemail.hu) címre.

## Ízelítő a programokból:

– M.A.G.U.S. modul – nem csak verseny, annál sokkal több

– Shadowrun verseny – közkívánatra

– World of Darkness live – aki bevállalja, az kösse fel a gatyáját!

– Aikido – harcművészeti bemutató

– Játékbemutatók – tapasztalt mesélők várnak minden érdeklődőt, aki szeretné kipróbálni a Cthulhu hívása, Star Wars, Shadowrun, Gyűrűk Ura, Cyberpunk, Codex, Ars Magica, Vampire: The Masquerade, D&D szerepjátékokat

– Irodalmi est – vendégeink lesznek népszerű szerzők, és egy kis kultúrát is becsempészünk a táborba

– Fantasy CTF – zászlóháború a javából

– Kincskeresés – túra Agatha Christie módra

– Bográcsolás, tábortűz, dínom-dánom – közös vacsorák a jó hangulat érdekében

...és persze sok-sok meglepetés!

